

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες... ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1, 8)

Ὁ Ἀναστημένος Ἰησοῦς, λίγο πρὶν ἀναληφθεῖ στὸν οὐρανό, ἔδωσε στοὺς μαθητὲς του τὴν τελευταία του παραγγελία.

Τοὺς εἶπε: «Ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1, 8).

Θὰ εἶστε μάρτυρες τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς διδασκαλίας μου καὶ στήν Ἱερουσαλήμ καὶ σέ ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ στή Σαμαρεία καὶ μέχρι τὸ τελευταῖο καὶ πρὸ μακρινό σημεῖο τῆς γῆς.

Καὶ ἐκεῖνοι ἔκαναν, ὅπως τοὺς παράγγειλε ὁ Κύριος. Ἔγιναν μάρτυρες. Μάρτυρες τῆς ζωῆς του. Ἀλλὰ καὶ μάρτυρες τῆς διδασκαλίας του. Παντοῦ, ὅπου ἔφεραν τὰ

βήματά τους, ἔδωσαν τὴ μαρτυρία γιὰ τὴ ζωὴ καὶ

τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Καὶ τὸ ἔκαναν αὐτὸ μέ τὴ γλώσσα τους. Μὲ τὸ λόγο τους. Ἀλλὰ καὶ μέ τὴν καλὴ τους ζωὴ. Ἀπὸ τὴν ἴδια μάλιστα ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία «ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. 2, 4). Γέμισε τὸ ἐσωτερικό ὅλων μὲ Πνεῦμα Ἅγιο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ Ἄπ. Πέτρος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι μαθητὲς, μέσα στή

θεοκτόνο πόλη, τὰ Ἱερουσόλυμα, μέ τὴ γλώσσα τους ἔδωσαν τὴ μαρτυρία τους γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πρώτη μαρτυρία δόθηκε μέσα στὰ Ἱερουσόλυμα. Κι ὕστερα στήν Ἰουδαία, στή Σαμαρεία. Καὶ σέ ὅλο τὸν κόσμο πού ἦταν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ γνωστός. Καὶ δόθηκε ἡ μαρτυρία αὐτὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητὲς. Ὅλοι κήρυξαν τὸν Χριστό «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». Ὁ Ἰωάννης στή Μ. Ἀσία καὶ Πάτμο. Ὁ Πέτρος στή Μεσοποταμία, τὸν Εὐξείνιο Πόντο καὶ τὴ Ρώμη. Ὁ Ἀνδρέας στή Βιθυνία, Σκυθία, Βυζάντιο, Θράκη, Μακεδονία, Θεσσαλία καὶ Ἀχαΐα. Ὁ Ἰάκωβος στήν Ἰουδαία. Ὁ Φίλιππος στή Μ.

Ἀσία. Ὁ Θωμᾶς στή Μεσοποταμία, Περσία, Ἰνδία. Ὁ Ναθαναήλ στήν Ἀρμενία καί Ἰνδία. Ὁ Ματθαῖος στήν Αἰθιοπία, Συρία, Περσία καί Μακεδονία. Ὁ Ἰάκωβος «ὁ τοῦ Ἀλφαιού» στήν Αἴγυπτο. Ὁ Σίμων ὁ Κανανίτης στήν Αἴγυπτο, Ἀφρική καί Βρετανία. Ὁ Θαδδαῖος στή Μεσοποταμία καί Ἀραβία. Καί ὅλοι οἱ ἀποστολοὶ μέ τόν ἴδιο ζῆλο. Μέ τόν ἴδιο παλμό. Μέ τήν ἴδια παρρησία. Μέ τήν ἴδια ἀποφασιστικότητα. **Μέ τήν ἀπόφαση νά πεθάνουν γιά τό Χριστό.** Νά πεθάνουν μαρτυρικά. Καί μέ τό πῖο σκληρό μαρτύριο, ὅπως ἔγινε μέ τούς περισσότερους.

Οἱ μαθητές τοῦ Ἰησοῦ ἦταν οἱ μοναδικοί πού μποροῦσαν νά δώσουν τήν αὐθεντική μαρτυρία γιά τή ζωή καί τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Κι αὐτό, γιατί ἦταν αὐτόπτες μάρτυρες καί τῆς ζωῆς καί τῆς διδασκαλίας του. **Τρία χρόνια ἦταν μαζί του.** Καί σ' αὐτά τά τρία χρόνια τόν γνώρισαν ὅσο κανεῖς ἄλλος. Καί ἄκουσαν, μέ προσοχή καί ἀφοσίωση, ὅσα κήρυξε σ' αὐτούς καί στό λαό. Κι αὐτά ἀκριβῶς πού εἶδαν κι ἄκουσαν, αὐτά καί κήρυξαν. «Ὁ ἐωράκαμεν καί ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν» (Α' Ἰωάν. 1, 3). Αὐτό πού ἔχουμε δεῖ καί ἀκούσει ὡς αὐτόπτες καί αὐτήκοοι μάρτυρες ἀναγγέλλουμε σέ σᾶς, πού δέν τό εἶδατε μέ τά σωματικά σας μάτια καί δέν τό ἀκούσατε μέ τά σωματικά σας αὐτιά.

Οἱ μαθητές, μέ πολλή χαρά, ἔδιναν στόν κόσμο τή μαρτυρία γιά τή ζωή τοῦ Ἰησοῦ. Μιά ζωή, πού ἦταν ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπό τή ζωή ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ὅλων τῶν ποιητῶν. Ὅλων τῶν φιλοσόφων. Γιατί ὁ Ἰησοῦς ἦταν ὁ μοναδικός στόν κόσμο ὅλο. Καί στοὺς αἰῶνες ὅλους. Ἦταν καλός. Ἦταν πρᾶος. Ἦταν

γλυκός. Ἦταν ἀναμάρτητος.

Ἀλλά καί ἡ διδασκαλία του ἦταν μοναδική. Πάνω στό ὄρος τῶν «Μακαρισμῶν» ἔδωσε τόν αἰώνιο καταστατικό χάρτη, μέ τόν ὁποῖο μποροῦν νά ζοῦν ἀρμονικά ἄνθρωποι, λαοί καί ἔθνη. Καί μόνον ἕνας κανόνας ἀπό αὐτή, τήν «ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία», φτάνει νά κάνει τή ζωή μας ὠραία καί καλή. Γιατί εἶναι πραγματικά «χρυσοῦς» κανόνας. Ἄς τόν ἀντιγράψουμε κι ἐδῶ: **«Ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς»** (Ματθ. 7, 12). Ὅσα θέλετε νά σᾶς κάνουν οἱ ἄνθρωποι, τά ἴδια νά κάνετε καί σεῖς σ' αὐτούς.

Ἀδελφοί,

Ἡ παραγγελία τοῦ Ἰησοῦ ἀφορᾷ καί ἐμᾶς ὅλους. Ὅλους τούς Χριστιανούς. Γιατί καί σήμερα ὑπάρχουν πολλές ψυχές πού ζοῦν μακριά ἀπό τό Χριστό. **Μέσα στήν ἁμαρτία. Κάτω ἀπό τή σκλαβιά τῶν παθῶν.**

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ διαπίστωση μᾶς δείχνει τό χρέος μας. Τό καθῆκον μας. Τήν ἀποστολή μας. **Νά γίνουμε καί ἡμεῖς Ἀπόστολοι. Νά γίνουμε μάρτυρες Χριστοῦ.** Νά μιλήσουμε στίς ψυχές αὐτές γιά τό Χριστό. Γιά τή χριστιανική ζωή. Νά ὑποδείξουμε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στό Θεό. Τί πῖο ὠραῖο ἀπό αὐτό ὑπάρχει; Ἡ πῖο σημαντική προσφορά μας θά εἶναι αὐτή.

Ἄς θελήσουμε, λοιπόν, νά ἐργασθοῦμε ἱεραποστολικά στό περιβάλλον μας. Νά κηρύξουμε τό Χριστό μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μας. Ἔτσι ἡ ζωή πολλῶν ἀνθρώπων θά γίνεῖ πῖο καλή καί πῖο ὠραία, ἀφοῦ θά ζοῦν στό ἐξῆς μαζί μέ τό Χριστό. Μαζί μέ τό Θεό.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

«Από τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν μετаноεῖτε. ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»
(Ματθ. 4, 17)

§8

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὄν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου. Ἔπειτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια» (Ἰωάν. 19, 26-27)

Ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται ἐπάνω στό σταυρὸ στερειωμένος μὲ ἓνα καρφί καρφωμένο στό δεξιὸ χέρι, μὲ ἄλλο καρφί στό ἀριστερὸ χέρι καὶ δυὸ ἄλλα καρφιά στά πόδια του καρφωμένα τό ἓνα δίπλα στό ἄλλο. **Τό αἷμα ρέει ἀπ' ὄλες τίς πληγές πού ἀνοίξαν τὰ καρφιά.** Ἐπιπλέον καὶ ἀπό τὴν ἀγία του κεφαλὴ μὲ τό ἀκάνθινο στεφάνι. Τό ἀφθονο αἷμα πού ρέει ἀσταμάτητα ἔχει ἀλλοιωθεῖ τὴ μορφή Του. Καὶ ὁ πόνος πού δοκιμάζει ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω στό σταυρὸ εἶναι **δριμύτατος.** Ἄν σκεφτοῦμε μάλιστα ὅτι στή θέση αὐτὴ ἔπρεπε νά ἔπασχαν ὄλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι τῆς γῆς, ἀφοῦ «ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (Ρωμ. 5, 8), **τότε ἴσως μπορέσουμε νά προσεγγί-**

σουμε τὴν ἀσύλληπτη ὀδύνη πού δοκιμάζει ὁ Ἰησοῦς, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου καὶ προσωπικός μας Σωτήρας, ἐπάνω στό σταυρὸ!

Ἐξάλλου γνωρίζει ὁ ματωμένος καὶ πονεμένος Ἰησοῦς ὅτι πλησιάζει ὁ θάνατός του. Γι' αὐτό καί, πρὶν ἐκπνεῦσει, συγκεντρώνει ὅλη τὴ δύναμη πού τοῦ ἀπομένει καὶ στρέφοντας τό βλέμμα του πρὸς τὴ θλιμμένη Παναγία Μητέρα του νεύει πρὸς τὸν παρεστῶτα Ἰωάννη καὶ τῆς λέγει: «**Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου.**» Δέν τὴν προσφωνεῖ ὡς **Μητέρα,** γιὰ νά μὴν τῆς πληγώσει βαθύτερα τὴν καρδιά τίς σκληρές αὐτές στιγμές μὲ μιά τρυφερή προσφώνησή του, ὅπως παλιότερα ὁ Ἰσαάκ πλήγωσε βαθύτατα τὴν καρδιά τοῦ πατέρα του Ἀβραάμ τὴ στιγμή πού, ἐνῶ ἦταν ἔτοιμος νά προσφέρει θυσιά στό Θεό τό μονάκριβό του παιδί, ἐκεῖνο τὸν προσφώνησε «**Πατέρα μου!**»

Καὶ τί τῆς εἶπε ὁ Ἰησοῦς;

Ὅ,τι τῆς εἶπε ἦταν ἡ **διαθήκη του.** Θά περίμενε ἴσως κανεὶς νά τῆς πεῖ γιὰ τὴν περιουσία πού τῆς ἀφήνει σάν κληρονομιά. **Ἀλλὰ ποιά περιουσία;** Χρυσάφι καὶ ἀσήμι δέν εἶχε ὁ Ἰησοῦς νά τῆς ἀφήσει. Οὔτε ἄλλα ὑπάρχοντα. Δέν εἶχε τίποτε νά τῆς προσφέρει. Κι αὐτὰ τὰ ροῦχα πού φοροῦσε μέχρι λίγη ὥρα

«ΟΠΟΙΟΣ μισεῖ τὸν ἀδελφὸ του, βγαίνει, πηγαίνει, ἐπιστρέφει, ἀπομακρύνεται, δέν εἶναι δεμένος μὲ ἀλυσίδες, δέν εἶναι κλεισμένος στή φυλακή, καὶ ὅμως εἶναι ἀλυσοδεμένος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία του. Μὴ νομίζεις ὅτι δέν εἶναι στή φυλακή. Ἡ ἴδια ἡ καρδιά του εἶναι ἡ φυλακή του»

(Ἱερὸς Αὐγουστῖνος).

πρίν, οί σταυρωτές του **τά μοιράστηκαν μεταξύ τους**. «Γύναι», τήν προσφώνησε ὁ Ἰησοῦς καί γιά ἕναν ἄλλο λόγο. Μέ αὐτή τήν προσφώνηση θέλησε νά διδάξει ὅτι δέν εἶναι ἀπλῶς ἄνθρωπος, ἀλλά Θεός, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος. Ἀπευθύνεται λοιπόν στή Μητέρα του μέ τήν προσφώνηση «Γύναι», ὡς Θεός. Δέν εἶχε δικά της παιδιά ἡ Παναγία, ὅπως ἀναίσχυντα ἰσχυρίζονται οἱ Προτεστάντες καί οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, γιά νά ἐμπιστευθεῖ σ' αὐτά τήν Παναγία Μητέρα του ὁ Ἰησοῦς. Γι' αὐτό καί τήν ἐμπιστεύεται στόν Ἰωάννη, τό μαθητή **«δὺν ἐφίλει»**.

Ὑπέροχο **παράδειγμα υἱικῆς στοργῆς** μᾶς παρέδωσε ὁ Ἰησοῦς! Ὅλα τά παιδιά πρέπει νά προνοοῦν, νά φροντίζουν γιά τή συντήρηση καί στήριξη τῶν ἡλικιωμένων γονιῶν τους. Ἐκεῖνοι κοπίασαν ὑπέρομετρα γιά τή συντήρηση καί προστασία τῶν παιδιῶν τους. Σειρά τους τώρα νά νοιαστοῦν αὐτά γιά τήν προστασία τῶν γονιῶν τους. Στίς ἔσχατες ὁμως ἡμέρες πού ζοῦμε ὄχι μόνο λιγόστεψε ἡ ἀγάπη τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς ἡλικιωμένους γονεῖς τους, ἀλλά σέ πολλά παιδιά ἔσβησε ἐντελῶς ἡ ἀγάπη αὐτή!!

Παράδειγμα;

Πολύτεκνος ἡλικιωμένος πατέρας μέ πέντε παιδιά, ἀγόρια καί κορίτσια, μί μπορώντας νά ζήσει μόνος του μετά τήν κοίμηση τῆς γυναίκας του, ζήτησε στέγη καί τροφή, πού ἄλλου; στά πέντε παιδιά τους. Καί ἐδῶ ἀρχίζει τό μαρτύριο καί ἡ τραγωδία τοῦ γέροντα πατέρα! Τό πρῶτο του παιδί στό ὁποῖο κατέφυγε, ὕστερα ἀπό λίγο καιρό, **μέ τή δικαιολογία ὅτι τό σπίτι του εἶχε πολλά σκαλιά καί θά «κουραζόταν»** ὁ γέρος νά τά ἀνεβαίνει, τόν ἔστειλε στό δεύτερο παιδί του. Καί ἐδῶ ἀρχίζει ὁ χορός τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ πατέρα! **Μέ κάποια δικαιολογία** κι αὐτό τόν στέλνει στό ἄλλο παιδί του καί ἐκεῖνο στό ἄλλο, ὥσπου ἔφτασε στό πέμπτο ἀπό τά παιδιά του. Ἐπειδή κι αὐτό δυσφοροῦσε ἀπό τήν παρουσία τοῦ πατέρα του καί ἤθελε νά τόν στείλει στό πρῶτο του παιδί, **ὁ γέρος πατέρας δέν ἀντέξε τήν ἀπονία καί τήν ἀσπλαχνία τῶν παιδιῶν του. Βαθιά πικραμένος καί ἀπαρηγόρητος** ἔγειρε τό κεφάλι του καί μέ ἕνα βαθύ ἀναστεναγμό ἄφησε τήν τελευταία του πνοή δίνοντας τέλος στήν ὀδύσσεια τῶν γηρατιῶν του. **Ἀλλοίμονο, δέν βρέθηκε ἐδῶ ἕνας «Ἰωάννης» νά τόν πάρει μαζί του ἀπό ἀγάπη μέχρι τόν φυσιολογικό του θάνατο!**

Ζητεῖται ἕνας ΙΩΑΝΝΗΣ γιά κάθε

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ὁ Ἅγιος Δησθής τοῦ Γολγοθά» ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Ἐπισκεφθεῖτε τήν ιστοσελίδα μας: <http://www.diakonia-filakon.gr>

*** Γιά νά γνωρίσετε τό ἔργο τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.**

*** Γιά νά διαπιστώσετε τήν καρποφορία τῆς Διακονίας μας.**

*** Γιά νά προβληματισθεῖτε στόν εὐαίσθητο χῶρο τῶν κρατουμένων.**

*** Γιά νά νιώσετε τόν κρατούμενο ἀδελφό ὡς ἀδελφό τοῦ Χριστοῦ.**

(Ματθ. 25, 40)

Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη, ἄς βιαστοῦμε νά κάνουμε τό καλό στόν κόσμο.

ήλικιωμένο γονιό, Πατέρα και Μητέρα.

Ἄχ, Ἰωάννη, σέ ζηλεύουν ὅλοι οἱ ἡλικιωμένοι γονεῖς. Σέ ζήλεψα κι ἐγώ πού ἀποτυπώνω τή γραφή μου σ' αὐτό ἐδῶ τό χαρτί. Γιατί ζήλεψα εἰλικρινά και πολύ τή μεγάλη τιμή πού σοῦ ἐπιφύλαξε ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω στό σταυρό, νά σοῦ ἐμπιστευθεῖ τή Μητέρα του. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἐρμηνευτής Ζιγαβινός, ἐμπιστεύθηκε **«τῇ Μητέρα του στό μαθητή του. Τήν ἀγαπημένη του στόν ἀγαπημένο του. Τήν παρθένο στόν παρθένο μαθητή του».** Κι ἔγινε ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ μητέρα και τοῦ Ἰωάννη. Ἀλλά ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι και δική μας μητέρα. Εἶναι και μητέρα ὄλων τῶν πιστῶν. Και ὁ μὲν Ἰωάννης, ὅπως σημειώνει ὁ ἐρμηνευτής μακαριστός Νικόλαος Σωτηρόπουλος, εἶχε τή μητέρα τοῦ Χριστοῦ γιά νά τήν προστατεύει, ἡμεῖς ὁμως τήν ἔχουμε γιά νά μᾶς προστατεύει. Ἴδού και ὁ ὕμνος μας: **«Πάντων προστατεύεις, ἀγαθή, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ...».**

Ὁ ἀγαπημένος μαθητής Ἰωάννης ἔκανε αὐτό πού τοῦ ὑπέδειξε ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς. «Και ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητής αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια». Και ἡ ὥρα ἐκείνη ἦταν ὅταν ὁ Ἰησοῦς «ἐξέπνευσεν» (Λουκ. 23, 46). Και μετέπειτα. Μετά τήν ἀποκαθίλωση και τόν ἐνταφιασμό τοῦ Μεγάλου Νεκροῦ στό «καινὸ μνημεῖο τοῦ Ἰωσήφ» (Ματθ. 27, 60), ὅταν ἔφυγαν ὅλοι οἱ δικοί Του. Τότε ὁ Ἰωάννης «ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια». Ὅχι στό σπίτι του, γιατί ὡς Γαλι-

λαῖος ὁ Ἰωάννης δέν εἶχε δικό του σπίτι στήν Ἱερουσαλήμ, ἀλλά στό κατάλυμα ὅπου ἔμενε μέ τή μητέρα του, τή Μυροφόρο Σαλώμη, ὅσο καιρό ἔμεινε στήν Ἁγία Πόλη.

Ἀλλά πόσο καιρό ἔμεινε στήν Ἱερουσαλήμ;

Σύμφωνα μέ τή μαρτυρία τοῦ Νικηφόρου Καλλίστου, μέχρι τήν κοίμηση τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Ἰησοῦ σέ ἡλικία 59 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἐτάφη στή Γεθσημανῆ. Ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει μέχρι σήμερα ὁ τάφος τῆς.

Ἡ Παναγία μητέρα τοῦ Ἰησοῦ ἔμεινε στό κατάλυμα τῆς Ἱερουσαλήμ μαζί μέ τόν μαθητή τῆς ἀγάπης και τή μητέρα του Σαλώμη περίπου 8-10 χρόνια. Τί εὐλογία γιά τόν Ἰωάννη και τή μητέρα του, νά ἔχουν μαζί τους τήν Παναγία μητέρα! **Μποροῦμε νά φαντασθοῦμε τήν πνευματική ὁμορφιά τῆς κοινῆς τους ζωῆς.** Ἡ κοινή ἀγάπη και λατρεία στή μοναδική και ἀποκλειστική ἀγάπη τους, τόν Ἰησοῦ, ἔκανε τή ζωή τους παραδεισένια. Τό θέμα καθημερινά γιά τό ὅποιο ἔκαναν λόγο ἦταν -ποιό ἄλλο;- Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος «ἀνελθὼν εἰς τοὺς οὐρανούς, και καθηζόμενος ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς», **ἀποτελοῦσε τή γλυκιά τους προσδοκία.** Μιά προσδοκία πού τούς ἔκανε νά μετροῦν τίς ἡμέρες και τίς ὥρες, ὥσπου νά ἔλθει ἡ εὐλογημένη ἐκείνη στιγμή πού θά ἄφηναν τή γῆ, γιά νά βρεθοῦν κοντά Του, στήν ἀνέσπερη οὐράνια βασιλεία, στόν πνευματικό και

«Ἕνας ληστής, ὁ ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ στό Γολγοθᾶ, πού τήν ψυχὴ του δέν μπόρεσε νά δαμάσει ὅλη ἡ ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, ξαφνικά δέχεται θεῖα μεταβολή, κι ἀπό τήν καρδιά του βγαίνει ἡ προσευχὴ τῆς μετανοίας: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου» (Λουκ. 23, 42). Τό θηρίο, πού ζοῦσε μέσα του, δέχθηκε θανάσιμο χτύπημα, ἐξέπνευσε ἐμπρός στό σταυρό, και γεννήθηκε ἕνας νέος ἄνθρωπος. Μεταβολὴ ὑπερφυσική».

οὐράνιο πιά παράδεισο. Καί σήμαναν οἱ ὄρες αὐτές. Πρῶτα γιά τήν Παναγία Μητέρα, ὕστερα γιά τή Μυροφόρο Σαλώμη. Καί πολύ ἀργότερα καί γιά τόν ἀγαπημένο Του Ἰωάννη. Καί βρέθηκαν γιά πάντα μαζί οἱ τρεῖς ἀγαπημένες ψυχές μέ τόν μεγάλο ἀγαπημένο καί λατρευτό τους Ἰησοῦ.

Ἦ Ἰησοῦ μου,

Μέ ὄση ἀγάπη καί λατρεία φλογίζεται καί ἡ δική μου καρδιά ἀπό τήν ἡμέρα πού σέ γνώρισα, σέ πίστευα καί σέ ἀγάπησα, μέ τήν ἴδια προσδοκία συνέχεται καί ἡ ψυχή μου. Ἄν καί δέν ἤμουν κι ἐγώ στό ἀγγελικό ἐκεῖνο κατάλυμα καί κοινόβιο τῆς Ἁγίας Πόλεως, στή δική τους ἀγαπητή συντροφιά, γιά νά συμμετέχω κι ἐγώ στίς ὠραίες καί ἅγιες σκέψεις πού ἀντάλλασαν καθημερινά οἱ τρεῖς ἀγαπημένες σου ψυχές, ἡ Μητέρα σου, ἡ Σαλώμη καί ὁ Ἰωάννης, τολμῶ ὡ Ἰησοῦ, τολμῶ καί νά τό σκεφτῶ καί νά τό ἀποτυπώσω καί γραπτά, νά σοῦ ζητήσω νά βρεθῆ καί ἡ δική μου ψυχή, μέ ὄση μετριοτήτα κι ἄν τή διακρίνει, «κοντά σέ Σένα» καί στήν τρισευλογημένη ἐκεῖνη σύναξη τῶν τριῶν ἀγαπημένων Σου, ἀλλά καί ὄλων τῶν καλῶν ψυχῶν αὐτῆς τῆς γῆς πού Σέ πίστευαν, Σέ ἀγάπησαν καί Σέ λάτρευαν. Αὐτή ἡ γλυκιά προσδοκία θά συνέχει τήν ψυχή μου ὡς τή στιγμή πού ἡ κουρασμένη μου καρδιά θά χτυπήσει τόν τελευταῖο της χτύπο, ὅπου κι ἄν βρισκομαι ἀσκώντας τή διακονία πού μοῦ ἀνέθεσες στήν ἀπαξιωμένη κοινωνία τῶν «ἐλαχίστων ἀδελφῶν» Σου (Ματθ. 25, 36). Ἄρκει μέχρι τότε νά μπορῶ νά ψιθυρίζω τά τελευταῖα λόγια τοῦ μαθητῆ τῆς ἀγάπης στήν Ἀποκάλυψή του: «Ἀμήν, ναί ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ» (Ἀποκ. 22, 20). Ἀμήν.

Σεβαστιανός

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»

Τριμηνιαῖο Ὁρθόδοξο Περιοδικό. Ὅργανο τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»
Κωδικός 3528

Ἰδιοκτήτης

Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολική Φιλοπτώχος
Ἀδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»
ΤΗΛ: 23920-25.866, 22.252
ΦΑΞ: 23920-25.391, 25.478
Τ.Θ.: 10 147, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
e-mail: osiaxeni@hotmail.com
diakonia.filakon@gmail.com

Ἐκδότης: Ἀδελφότης «**Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ**»

Ἑπεύθυνη συντάξεως:

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Συντάκτες: Ἀρχιμ. Γερβάσιος Ἰωάν. Ραπτόπουλος καί Μέλη τῆς Ἀδελφότητος

Προϊστάμ ενος Τυπογραφείου-Βιβλιοδεσία:

Ἄγγελος Ἀλτιντζής
Καμβουνίων 2, Θεσσαλονίκη
Τηλέφ. (2310) 221-529, 795-928

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 2,00 Εὐρώ

Συνδρομές: Ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικοῦ:

ΕΥΡΩ 10,00 (Φιλική ΕΥΡΩ 50,00)

Ἐξωτερικοῦ: Χῶρες Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης
ΕΥΡΩ 15,00. Λοιπές χῶρες ΕΥΡΩ 20,00.

Ἐπιστολές, Ἐπιταγές:

Περιοδικό «Χριστιανικοί Παλμοί»
Τ.Θ. 10 397, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ἢ Ἀρ. Λογ.: ΕΤΕ 210/481184-48
IBAN: GR490110210000021048118448

«ΟΠΟΙΟΣ δέν συγχώρησε ἐχθρούς, δέν δοκίμασε μιά ἀπό τίς ὠραιότερες χαρές τῆς ζωῆς».

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΤΗ ΒΙΑ

Αυτή είναι η **Νέα Τάξη**. Δηλαδή η Παγκοσμιοποίηση. Μόνο πού έδω, στη γελοιογραφία πού βλέπετε, είναι λάθος ή πρόσκληση νά ακολουθήσουμε και νά συμμετέχουμε όλοι μας στην Παγκοσμιοποίηση. Είναι λάθος και ο λόγος πού αναγράφεται.

Αυτός ο λόγος είναι του Χριστού. Όταν ο Χριστός κατέβηκε από τον ούρανό στη γη, **γιά νά εγκαθιδρύσει τή δική του βασιλεία στις καρδιές τών ανθρώπων, κάλεσε τούς ανθρώπους μέ τόν εξής λόγο: «Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν...»** (Μάρκ. 8, 34). «Η, όπως γράφει ο Εύαγγελιστής Λουκάς: **«Εί τις θέλει οπίσω μου έρχεσθαι...»** (Λουκ. 9, 23).

Αυτό έκανε ο Ίησοῦς.

Άφησε τόν καθένα **άπόλυτα έλεύθερο** νά τόν ακολουθήσει ή νά μή τόν ακολουθήσει στην ίδρυση τής βασιλείας του πάνω στη γη. Δέν κρατούσε ο Ίησοῦς στην πρόσκλησή του αυτή ούτε σπαθιά ούτε όπλα ή, όπως έλεγε ο πρύτανης τών ιεροκηρύκων μακαριστός ήδη π. Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης, ο Χριστός **δέν είχε πάνω**

του ούτε σουγιά. Ήταν τελείως άοπλος χωρίς κανένα απόλυτως όπλικό έξάρτημα.

Έκείνος ένα μόνο όπλο είχε, **υπερόπλο θά έλεγα. Τήν αγάπη.** Παρακολουθήστε τήν τριετή του περιοδεία και θά δείτε αυτή τήν αγάπη. Σέ τυφλούς άνοιγε τά μάτια. Αρρώστους θεράπευε. Λεπρούς καθάριζε. Παράλυτους τούς σήκωνε όρθιους. Σέ πεθαμένους έδινε τή ζωή. Καί όλα δωρεάν. Καί χωρίς φάρμακα. Κι αυτή τήν αγάπη τήν **έπικύρωσε μέ τό σταυρικό του θάνατο, μέ άπλωμένα τά χέρια του επάνω στό σταυρό, γιά νά δείξει όλη τήν αγάπη σέ όλους τούς ανθρώπους τής γης.**

Στή γελοιογραφία η Νέα Τάξη ή Παγκοσμιοποίηση, τήν όποία εικονίζει ο πάνοπλος αυτός ισχυρός τής γης, δέν άρκεΐται στό περιστροφή πού έχει στή θήκη και στό όπλο πού φέρει στόν ώμο, αλλά έχει και ένα χοντρό σκοινί, μέ τό όποιο δένει τούς ανθρώπους **πού είτε θέλουν είτε δέν θέλουν, πρέπει νά τόν ακολουθήσουν, αλλιώς τούς περιμένει ο τουφεκισμός! Και ή πρόσκληση; «Ενα μεγάλο ψέμα.**

Όποια διαφορά μέ τό Χριστό! Έκείνος καλεΐ μέ τήν **αγάπη.** Η παγκοσμιοποίηση άπειλεΐ **μέ τή βία** και τόν τουφεκισμό! Άλλά τελικά η αγάπη του Χριστού θά νικήσει όλα τά όπλικά συστήματα. **Η αγάπη θά νικήσει τή βία.** Κανείς άληθινά χριστιανός Όρθόδοξος δέν θά ύποκύψει στην παγκοσμιοποίηση. **Καλύτερα ο θάνατος γιά τήν αγάπη του Χριστού, παρά η τυραννία τής σατανικής παγκοσμιοποίησης.**

«**ΜΥΡΙΑΚΙΣ** θά εύχόμουν ο ίδιος νά τυφλωθώ, αν ήταν δυνατόν μέ αυτό νά σώσω τίς ψυχές σας. Ναί. Έτσι, **είλικρινά, και από τό ίδιο τό φώς πίο γλυκιά μου είναι ή σωτηρία σας**» (Ιερός Χρυσόστομος)

ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΒΙΒΙΑ ΠΕΡΠΕΤΟΥΑ

«Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν»

(Ἰωάν. 15, 20)

§17

- Ὁ Θεός νά σ' εὐλογῆσει, Περπέτουά μου. Ἔχε θάρρος κι ἀνδρεία, καλό μου παιδί. **Δείξου ἄξια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μοναδικοῦ Λυτρωτοῦ μας, τοῦ Θεοῦ μας. Δέ θά σταματήσω νά προσεύχομαι γιά σένα, ἔως ὅτου τελειώσει ὁ ἀγώνας σου.**

Καί τῆς ἔδωσε τό ματωμένο πέπλο πού φοροῦσε ἄλλοτε ἡ Ποταμίαινα. Ἡ Περπέτουα τό ἀσπάσθηκε εὐλαβικά καί τό ἔβαλε στό κεφάλι τῆς. Ἐκείνη τή στιγμή βλέπει τή Ρουφίνα. Πιάνοντάς τῆς τό χέρι τῆς λέει:

- **Χαίρε, ἀγαπητή μου ἀδελφή. Πηγαίνω νά μαρτυρήσω γιά τό Χριστό, ὅπως μοῦ εἶχες πει κάποτε.**

Ἀλλά ἐν τῷ μεταξύ τό ἀγριεμένο πλήθος ἄρχισε νά ἀνυπομονεῖ καί χιλιάδες φωνές κραύγασαν: **«Στά λιοντάρια τούς Χριστιανούς!».**

- Δόξα καί τιμή στούς εὐγενικούς μάρτυρες!

Ὁ ἄνθρωπος πού τόλμησε νά πει τά λόγια αὐτά στεκόταν ὄρθιος γιά νά μιλήσει στό λαό. Ἐνα σεβαστό γεροντάκι γλίστρησε κοντά του καί τόν ξανακάθησε κάτω. Ὁ Τερτυλλιανός θά πλήρωνε τά παράτολμα αὐτά λόγια μέ τή ζωή του, ἂν ἡ προσοχή τοῦ πλήθους δέν ἦταν στραμμένη ἐκείνη τή στιγμή στά ὅσα γίνονταν στήν εἴσοδο τοῦ ἀμφιθεάτρου. **Οἱ Χριστιανοί ἔφεραν πεισματάρικη ἀντίσταση σέ κείνους πού ἤθελαν νά τούς ἀναγκάσουν νά φορέσουν τά σήματα πού ἔβαζαν ὅσοι λάβαιναν μέρος στούς δημόσιους ἀγῶνες.** Οἱ ἄνδρες φοροῦσαν ἕνα βαμμένο χιτῶνα, ἐπίσημη στολή τῶν ἱερέων τοῦ

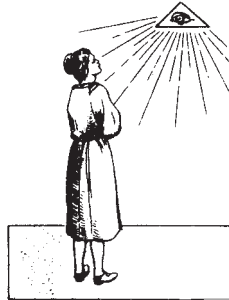
Κρόνου· οἱ γυναῖκες μιά ταινία γύρω ἀπό τό μέτωπο, τό διακριτικό σημάδι πού εἶχαν οἱ ἱερεῖς τῆς Περσεφόνης.

- Ἦρθαμε ἐδῶ, ἐπειδὴ εἴμαστε Χριστιανοί, καί σάν τέτοιοι καταδικασθήκαμε σέ θάνατο. Θά θυσιάσουμε τή ζωή μας, ἀλλά ζητᾶμε τό δίκαιο-δίκαιο πού δέν θά μᾶς τό ἀρνηθεῖ κανεῖς-νά μὴν ἐξαναγκασθοῦμε μέ τή βία νά κάνουμε κάτι ἐνάντιο στή θρησκεία μας. **Ὅχι. Δέν θά φορέσουμε ποτέ τά σήματα πού φοροῦν οἱ ψεύτικοι θεοὶ σας, γιατί αἰσθανόμαστε ἀηδία.** Θά μπορούμε στήν παλαίστρα ὅπως βγήκαμε ἀπό τή φυλακή. Θά πεθάνουμε, ἀλλά θά φυλάξουμε τή θρησκεία μας ἀνέπαφη!

Ὁ ἀνθύπατος δέν θέλησε νά χρησιμοποιοῦσε βία, κι ἔτσι οἱ Χριστιανοί μῆκαν στήν παλαίστρα χωρίς τά εἰδωλολατρικά σήματα.

«Ἐπὶ τῷ Θεῷ πέποιθα, τίνα φοβηθήσομαι καί ἀπό τίνος δειλιάσω;». Δέν ἀρνήθηκα τό Χριστό μπρός στούς ἀνθρώπους. Ὁμολόγησα τ' ὄνομά του· γι' αὐτόν θά πολεμήσω καί αὐτός θά μέ ἀνταμείψει μέ τό στεφάνι τῆς νίκης. Βλέπω τούς οὐρανούς ἀνοιγμένους καί τό Χριστό νά μέ κοιτάζει καί νά μοῦ δίνει θάρρος. **Ἡ καρδιά μου χαίρεται γιατί ἡ πολυπόθητη ὥρα ἦρθε.** Σ' αὐτήν τήν ὥρα θά μπορέσω νά δώσω, νά προσφέρω σ' αὐτόν πού ἀγαπῶ, γιά θυσία τό αἷμα μου κι αὐτήν ἀκόμη τή ζωή μου.

Ἔτσι ἔφελνε ἡ Περπέτουα μέ δυνατὴ φωνή τή στιγμή πού ἔμπαινε στόν τόπο τῆς μάχης. Κρατοῦσε ἀπό τό χέρι τή Φηλικιτάτη, πού ἔφελνε κι αὐτὴ μαζί μέ τήν

ἀγαπημένη της κυρία τό τραγούδι αὐτό τοῦ χαρούμενου θριάμβου. Τό πλήθος ἄκουγε μέ σιωπηλή κατάπληξη. Παρατηροῦσε μέ θαυμασμό τίς δύο γυναίκες, νέες καί ὠραίες, νά βαδίζουν γιά τόν πιό σκληρό θάνατο μέ χαρά καί ἀγαλλίαση.

–Ὁ Θεός, γιά τόν ὅποιο πάσχουμε, εἶναι ὁ μόνος μέγας καί δυνατός! Τό αἶμα τῶν μαρτύρων του κράζει. Τώρα σεῖς χαίρετε μέ τά βασανιστήριά μας, ἀλλά σέ λίγο θά ξεσπάσει ἡ δικαιοσύνη καί ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ. Δέν πεθαίνουμε, ὅπως σεῖς νομίζετε, ἀλλά θά ζοῦμε μέχρι τῆ φοβερῆ μέρα τῆς κρίσεως. Θά δώσετε λόγο γιά τίς σκληρές κι ἄδικες πράξεις σας κι εἶναι φοβερή ἡ ἐκδίκηση τοῦ Θεοῦ σ' ὅποιον βλασφημεῖ τ' ὄνομά Του καί θανατώνει τούς δούλους Του. Ὅσο γιά σένα, Ἰλαρίων, πού μέ τήν κατάχρηση τῆς ἐξουσίας σου, πού σοῦ ἐμπιστεύθηκαν, μᾶς καταδικάσες, θά καταδικασθεῖς καί σύ μπρός στόν Ὑψιστο.

Αὐτά ἦταν τά λόγια πού εἶπε ὁ Σατούριος τῆ στιγμή πού περνοῦσε μπροστά ἀπό τή στοά, ὅπου καθόταν ὁ ἔπαρχος. Ὁ Ἰλαρίων στό ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λόγων ἔγινε κατακίτρινος ἀπ' τῆ μανία του, καί μαζί του ὅλος ὁ λαός ἄρχισε νά φωνάζει:

–Ὁ αὐθάδης αὐτός νά ξυλοκοπηθεῖ καί σεῖς κυνηγοί μὴν τόν λυπηθεῖτε!

Ὅσοι εἶχαν καταδικασθεῖ γιά τῆ θηριομαχία πέραναν μέσα ἀπό δύο σειρές ἀνθρώπων πού τούς ἔλεγαν κυνηγούς, κι ἐκεῖνοι μέ τά μαστίγια τούς χτυποῦσαν ἀλύπητα.

Ὁ Σατούριος, πού τό μαστίγιμα τοῦ προξένησε μεγάλα τραύματα στό πόδια, προσευχήθηκε στό Λυτρωτή, πού κι ἔκεινος μαστιγώθηκε γιά μᾶς.

–Ἀφήστε τά θηρία νά ὀρμήσουν κατεπάνω τους, ξεφώνιζε τό πλήθος, μεθυσμένο ἀπ' τό αἶμα πού χυνόταν ἀπ' τίς πληγές τοῦ Σατουρίου.

Οἱ τίγρεις καί οἱ λεοπαρδάλεις, μέ τά μάτια πού ἔβγαζαν φωτιές, ἀνοίγαν τά ἀπαίσια στόματά τους κι ἔτριζαν τά φοβερὰ τους δόντια. Ἀνυπομονοῦσαν πότε θά ἐρχόταν ἡ στιγμή γιά νά κατασπαρά-

ξουν τῆ λεία τους. Τά εἶχαν ἀφήσει νηστικά, γιά νά τά κάνουν ἀκόμη ἀγριότερα. Τά κεντοῦσαν μέ τῆ λόγχη κι ἐκεῖνα ἀναπηδοῦσαν, βγάζοντας πνιγμένες φωνές, κι ἔδειχναν τά φοβερὰ τους νύχια μέσα ἀπ' τά σιδερένια τους κλουβιά.

Τό σύνθημα δόθηκε. Ἡ πόρτα τῶν κλουβιῶν ἄνοιξε.

Μιά λεοπαρδαλη καί μιὰ ἀρκούδα πῆδηξαν ἔξω καί ρίχτηκαν πάνω στό δύο θύματα, τόν Σατουρνίνο καί τόν Ρεβοκάτο. **Τούς ἔριξαν κάτω καί τούς κυλοῦσαν συνεχῶς.** Μποροῦσε κανεῖς τότε νά δεῖ τά μέλη τους νά γίνονται κομμάτια, τίς σάρκες τους νά καταξεσχίζονται, ἐνῶ τό αἶμα χυνόταν ἀφθονο ἀπ' τά τραύματά τους. Ὅσες φορές προσπαθοῦσαν νά σηκωθοῦν ἐπάνω κατακόκκινοι ἀπ' τό αἶμα τους, τ' ἄγρια θηρία τούς ξανάριχναν.

–Ἀρκετά μ' αὐτούς, φώναξαν ἐπιτέλους οἱ ἄγριοι θεατές. Τώρα ἡ σειρά τοῦ Σατουρίου!

Γιά ποικιλία ἄφησαν ἕναν ἀγριοχοῖρο. Τό αἰμοβόρο θηρίο ἔπεσε πάνω στό φύλακα καί, μέ τούς χαυλιόδοντές του, τόν ξεκοίλιασε. Κατόπιν ρίχνει κάτω καί τόν Σατούριο χωρίς νά τοῦ προξενήσει κανένα σοβαρό τραῦμα. Σέ λίγα λεπτά γύρισε στό κλουβί, γιά νά μὴν ξαναβγεῖ πιά παρόλες τίς προκλήσεις.

–Τίς ἀρκούδες, τίς ἀρκούδες! ξεφώνισε τό μανιασμένο πλήθος. Αὐτές ξέρουν καλύτερα τῆ δουλειά τους!

Ὁ Σατούριος αἰσθάνθηκε ρίγος μόλις εἶδε τήν ἀρκούδα καί χρειάστηκε νά ἐπιστρατεύσει ὅλη τῆ δύναμη τῆς πίστεως του γιά νά πνίξει τόν φυσικό του αὐτό φόβο. Ὅπωςδήποτε ἡ ἀρκούδα πού εἶχε χτυπήσει τόσο σκληρά τούς δύο ἄλλους, τό Σατουρνίνο καί τόν Ρεβοκάτο, δέν θέλησε νά κουνηθεῖ, σάν κάποια μυστηριώδης κι ἀόρατη δύναμη νά τήν βάσταγε.

–Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιά τῆ συμπάθεια πού ἔδειξες στήν ἀδυναμία τοῦ δούλου σου!

(Συνεχίζεται)

«BIBIA ΠΕΡΠΕΤΟΥΑ» Ἔκδοση «ΖΩΗΣ», 1990

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

1. Στό Νοσοκομείο Κρατουμένων Κορυδαλλού

(31 Μαρτίου 2015)

Ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης, τόν ὁποῖο ἀνοίξε ἡ **ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ὁ Ἅγιος Ληστής τοῦ Γολγοθά»** πρὶν ἀπὸ 38 χρόνια μὲ τὴν πρώτη ἐκεῖνη ἐπίσκεψη στὴν Ἀγρ. Φυλακὴ Κασσάνδρας, **παραμένει ἀκόμη ἀνοιχτός.** Καὶ μᾶς καλεῖ καθημερινά νὰ τὸν διαβαῖνουμε. **Νὰ αὐξάνουμε τὰ χιλιομέτρα τῆς ἀγάπης** γιὰ τὸν ἀδελφὸ πού ὑποφέρει, **χωρὶς ὅμως αὐτὰ νὰ τελειώνουν ποτέ.** Ἄν ποτέ τελειώσουν οἱ πόνοι καὶ τὰ βάσανα τοῦ ἀνθρώπου, τότε θὰ τελειώσουν καὶ οἱ πορεῖες ἀγάπης πρὸς αὐτόν.

Θὰ τελειώσουν ἄραγε κάποτε;

Τοὺς ἀνθρώπους πού βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, διαβεβαίωσε ὁ Κύριος, θὰ τοὺς ἔχουμε πάντοτε κοντὰ μας. Μαζί μας. Δίπλα μας. Αὐτοὺς **«πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν»** (Ματθ. 26, 11). Καὶ τὸ λόγο αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ποιητικὰ τὸν ἀπέδωσε ὁ Παπαδιαμάντης μὲ τὴ φράση: **«Σὰν νὰ ἔχαν ποτέ τελειωμὸ τὰ πάθια καὶ οἱ καημοὶ τοῦ κόσμου»!** «Σὰν νὰ ἔχαν»! Δέν θὰ ἔχουν ποτέ. Πάντα θὰ ὑπάρχουν ἀνθρώποι κουρασμένοι καὶ φορτωμένοι τὰ βάρη τῆς ζωῆς, πού θὰ ἀνεβαίνουν τὸ Γολγοθά τους ἄλλοτε μὲ Κυρηναῖο κι ἄλλοτε μόνι, χωρὶς κανέναν «παρεστῶτα» (Ἰωάν. 19, 26) στό μαρτύριό τους. **Σωματικὸ καὶ ψυχικὸ.**

Στοὺς «κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένους» (Ματθ. 11, 28) ἀσθενεῖς νεαροὺς κρατουμένους τοῦ **Νοσοκομείου Κρατουμένων Κορυδαλλοῦ** ὁδηγήσαμε τὰ βήματα τῆς ἀγάπης μας στὶς **31 Μαρτίου.**

Ὁ π. Γερβάσιος καὶ ἡ συνοδεία τῶν συνεργατῶν του ἐπισκεφθῆκαμε γιὰ δευτέρα φορὰ τοὺς χώρους αὐτούς, γιὰ νὰ φέρουμε τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἀγκαλιάζει ὄλον τὸν κόσμον χωρὶς ἐξαίρεση. **«Πάντας ἀνθρώπους»** (Α΄ Τιμ. 2, 4).

Τὰ ἀπλωμένα χέρια τοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στό σταυρὸ αὐτὴ τὴν ἀγάπη συμβολίζουν.

Τὴν ἀπέραντη. Τὴν ἀνέκφραστη. Τὴν ἀσύλληπτη. Γι' αὐτὴν τὴν ἀγάπη, πού δίνει δύναμη στὸν ἀνθρώπο **νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ βουρκο καὶ τὴν ἀμαρτία καὶ νὰ γυρίζι μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ συντριβή κοντὰ στὸν Θεό,** στὸν μόνο πού τὸν ἀγαπᾷ ἀληθινά, μίλησε ὁ π. Γερβάσιος στοὺς κρατουμένους παροτρύνοντάς τους σὲ νέες ἀποφάσεις καὶ νέες ἐπιδιώξεις πλέον στὴ ζωὴ τους, τὴν ὁποία εὐχήθηκε νὰ κοσμοῦν στό ἐξῆς **ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ,** πού θὰ γίνεται προσοχή, ἐντιμότητα, καθῆκον καὶ ἀγάπη. **Γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ συνάνθρωπό τους.**

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀνθρώπος δέν εἶναι μόνον ψυχὴ, πού πάντα θέλει τὸ λόγο τῆς παρακλήσεως καὶ τῆς ἐλπίδας, ἀλλὰ καὶ σῶμα, ὁ π. Γερβάσιος δέν πῆγε χωρὶς δῶρα στοὺς προσφιλεῖς του κρατουμένου.

Ποιὸς πατέρας πηγαίνει ἐπίσκεψη στὰ παιδιά του μὲ ἄδεια χέρια; Γεμάτα τὰ χέρια του μὲ ἀγάπη. Μὲ εἶδη ἀπαραίτητα στὴν καθημερινότητά τους. Κάποιοι κρατούμενοι ἔσπευσαν νὰ φορέσουν τίς καινούριες ἀθλητικὲς φόρμες, δῶρο τοῦ π. Γερβάσιου, καὶ νὰ φωτογραφηθοῦν μαζί του μὲ πολλὴ χαρά!

Στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς νέας πτέρυγας τοῦ Νοσοκομείου Κρατουμένων Κορυδαλλοῦ ἔσπευσαν νὰ τιμήσουν μὲ τὴν παρουσία τους καὶ νὰ ἐκφράσουν τίς εὐχαριστίες τους στὸν π. Γερβάσιο, τοῦ ὁποίου **τὴν ἀγάπη εἰσπράττουν ἐπὶ πολλὰ χρόνια στό δύσκολο ἔργο τους μέσα στοὺς χώρους τῶν Φυλακῶν,** ἡ Προϊσταμένη τῆς Κοινωνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Καταστήματος Κράτησης Κορυδαλλοῦ **κ. Β. Φραγκαθούλα,** μὲ ὄλους τοὺς Κοινωνικοὺς Λειτουργοὺς, ὁ Ὑποδιευθυντὴς τοῦ Καταστήματος **κ. Χριστόφορος Γιαννακόπουλος** καὶ ἡ Διευθύντρια τοῦ Ψυχιατρείου Κορυδαλλοῦ **κ. Κωνσταντῖνα Γέρου.**

ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Ό π. Γερβάσιος με τις Διευθύντριες και τους Κοινωνικούς Λειτουργούς του Κορυδαλλού.

Ό π. Γερβάσιος προβληματίζει τους κρατούμενους με τον προτρεπτικό του λόγο για μία νέα ζωή.

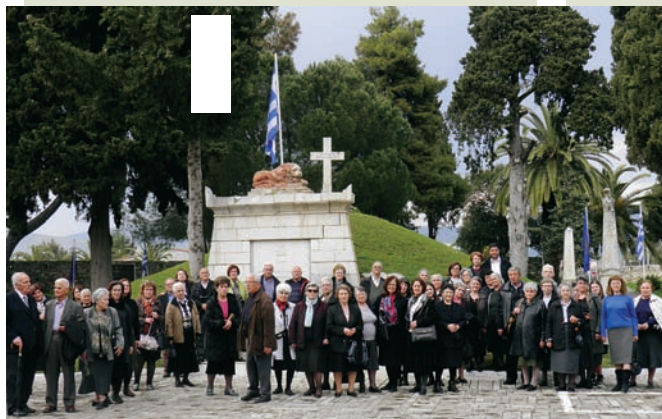

Και μετά τό λόγο, ή πράξη. Ό π. Γερβάσιος προσφέρει τά δώρα τής αγάπης του. Τήν αγάπη του όλη.

« Άντιό, άδελφοί μου κρατούμενοι. Εϋχομαι ό Θεός νά είναι μαζί σας».

2. Στό Κατάστημα Κράτησης Ίωαννίνων (16 Ἀπριλίου 2015)

Πασχαλινό τό ὁδοιπορικό μας αυτό. Ἡ ἐπίσκεψή μας, γιά δεύτερη φορά, στό Κατάστημα Κράτησης Ίωαννίνων. Μετά ἀπό ἕνα προσκυ-

ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Μπροστά στόν τύμβο τῶν θυσιασθέντων Μεσολογγιτῶν κατά τήν Ἐξοδό τους ἀπό τήν Ἱερή Πόλη.

νηματικό διήμερο στά αγιασμένα χρώματα τῆς Ἱερᾶς Πόλεως τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Θυσία τοῦ ὁποίου κατά τήν ἱστορική καί αἱματόβρεχτη Ἐξοδό στίς 10 Ἀπριλίου 1826 συγκίνησε ὅλη τήν Εὐρώπη, πραγματοποιήσαμε ὁδοιπορικό ἀγάπης στήν Ἡπειρώτικη αὐτή φυλακή.

Ἡ συνεργασία τῆς Διακονίας μας μ' αὐτήν ἀριθμεῖ πολλές δεκαετίες. Πάντα προσπαθοῦσαμε νά εἴμαστε ἀρωγοί καί συμπαραστάτες στίς ποικίλες ἀνάγκες τῆς Φυλακῆς, ὅσο τό ἐπέτρεπαν οἱ σχετικοί νόμοι καί οἱ δικές μας δυνατότητες. Συχνά ἡ ἀγάπη ἔμπαινε στή Φυλακή αὐτή κομίζοντας λύσεις σέ διάφορα προβλήματα. Ἡ ἐκάστοτε Διεύθυνση καί τό Προσωπικό, ἀλλά καί οἱ κρατούμενοι, μέ θερμή ἐξέφραζαν τίς εὐχαριστίες τους γιά τήν παρουσία τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ μας στό πλευρό τους. Τούς «ἔλυνε τά χέρια» σέ δύσκολες στιγμές. **Ἔτσι εἶναι ἡ ἀγάπη. Δυνατή. Ἐφευρετική. Πάντοτε παροῦσα.**

Στόν προαύλειο χῶρο τῆς παλιᾶς αὐτῆς

Φυλακῆς συγκεντρώθηκαν ὅλοι οἱ κρατούμενοι, ἐπειδή ἤθελαν νά δοῦν τόν π. Γερβάσιο καί νά πάρουν τήν εὐχή του. **Τό ὄνομά του, εἶπαν ἄνθρωποι τῆς φυλακῆς, εἶναι διαρκῶς στά χεῖλη τους.** Τόν ξέρουν ἀπό τήν ἀγάπη του, ὄχι προσωπικά. Καί χαίρονταν πού θά τόν δοῦν προσωπικά.

Μετά τοῦς πασχαλινούς ὕμνους ἀπό τή χορωδία μας καί τήν Ἀκολουθία **«ὑπέρ τῶν ἐν φυλακαῖς ὄντων»**, τό λόγο εἶχε ἡ Διευθύντρια τοῦ Καταστήματος κ. **Ἑλένη Ἀγαπητοῦ**, ἡ ὁποία μέ λίγες μόνο φράσεις ἔδωσε τό νόημα τῆς ἐπίσκεψης αὐτῆς καί τοῦ ὅλου ἔργου πού ἐπιτελεῖται στούς χῶρους τῶν Φυλακῶν ἀπό τόν π. Γερβάσιο.

Εἶπε ἡ κ. **Ἀγαπητοῦ:**

«Μετά ἀπό τά ὁμορφα λόγια πού

μ ᾶ ς
εἶπε ὁ π. Γερβάσιος, ἐγώ δέν ἔχω νά σᾶς πῶ πολλά. Θέλω πρῶτα νά εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι ἤρθατε σήμερα ἐδῶ, κυρίως ὅμως θέλω νά εὐχαριστήσω τόν π. Γερβάσιο, πού ἦλθε κοντά μας γιά ἄλλη μιά φορά. Πού μᾶς ἐπισκέφθηκε καί πάλι.

Ἡ κ. Ἑλένη Ἀγαπητοῦ.

Ὁ π. Γερβάσιος, ὅπως ὅλοι ξέρετε καλά, εἶναι κάθε μέρα μαζί μας. Εἶναι «ὁ πατέρας μας». Ἐνας πατέρας πού ἔχει ἀνοιχτή τήν ἀγκαλιά του γιά ὅλους ἐσᾶς. Γιά ὅλους ἐμᾶς. Κι ἐμεῖς πολλές φορές τόν χρειάζομαστε καί τόν ρωτᾶμε γιά διάφορα πράγματα. Γιατί κι ἐμεῖς ἔχουμε τήν ἀνάγκη του, κι ἐμεῖς θέλουμε γαλήνη στήν ψυχή μας.

Ἡ φυλακή μας εἶναι πολυπολιτισμική. Ἐχου-

με ανθρώπους από πολλά κράτη (Ιράν, Ιράκ, Συρία, Μογγολία, Ιαπωνία κ.ά.). Μέσα στη Φυλακή έχω δει πολύ κακούς ανθρώπους. Άλλά και πολύ καλούς, στους όποιους και θά σταθώ. **Πιστεύω ότι θά γίνουν καλύτεροι, γιατί αυτό περιμένουμε από αυτούς.**

Πρέπει νά ξέρετε, αγαπητοί μου, πώς ό,τι δίνετε, είναι πλούτος γιά μās. Και ένα ακόμη εύρω. Είναι πάρα πολύ χρήσιμα όλα. Έχουμε ανθρώπους πού ύποφέρουν πολύ... Εύχομαι ή Ανάσταση του Χριστού νά έλθει και στις δικές σας ψυχές».

Στή συνέχεια ό κ. Παναγιώτης Τζαβέλλας, Κοινωνικός Λειτουργός του Καταστήματος επί σειρά πολλών έτων, μέ άνύστακτη τή φροντίδα του γιά τούς κρατούμένους και «**ζητιάνος**» κυριολεκτικά γιά τήν αγάπη τους, είπε:

Ό κ. Παν. Τζαβέλλας

«Πανοσιολογιώτατε π. Γερβάσιε, άπευθυνόμενος τόσο σέ σās όσο και στους συνεργάτες σας, σās δηλώνω μέ χαρά ότι ή παρουσία σας στό Κ.Κ. Ιωαννίνων μās τιμā.

Είναι γνωστό τό φιλανθρωπικό σας έργο τόσο στην Ελλάδα, όσο και στό έξωτερικό, άναφορικά μέ τήν ήθική, πνευματική και ύλική συμπαράσταση στους κρατούμένους συμπολίτες μας, σέ μιά πορεία 38 έτών...

Προσφέρατε θετική ματιά σέ συνανθρώπους πού ή ζωή τους δέν ήταν στρωμένη μέ ροδοπέταλα, κι ό κόσμος πραγματικά αλλάζει όταν αλλάζει και ή ματιά μας!

Όλοι, σέ κάποια χρονική στιγμή τής ζωής μας, έχουμε εύχηθεί νά είχαμε μιά δεύτερη εύκαιρία, τή δυνατότητα νά ξεκινήσουμε και πάλι από τήν άρχή. Γιά κάποιους όμως ή εύχή αυτή είναι κραυγή άπόγνωσης και άπελπισμένη έκκληση βοήθειας.

Κατά τήν παρούσα χρονική περίοδο ό λαός μας διέρχεται μιά κρίση κοινωνικοοικονομική και ήθική. Τά συναισθήματα τής χαρās και τής συ-

γκίνησης άποτελούν τήν κοινή μας έμπειρία, καθώς **βρισκόμαστε στόν τόπο τής δοκιμασίας των ανθρώπων αυτών πού άντιμετωπίζουν τίς συνέπειες των λαθασμένων έπιλογών τους.**

Και βέβαια οι φυλακισμένοι, όσοι βρίσκονται εγκλειστοι στό Σωφρονιστικά Καταστήματα, έχουν άπολέσει όχι μόνο τήν έλευθερία τους, αλλά και τήν οικογένειά τους, τούς φίλους τους, τήν άξιοπρέπειά τους, τά στοιχειώδη και άυτονόητα γιά όλους μας αγαθά διαβίωσης και, πάνω από όλα, τήν πίστη τους και τήν έλπίδα τους γιά ένα καλύτερο αύριο...

38 όλόκληρα χρόνια πνευματικού άγώνα και έκδηλης και έμπρακτης χριστιανικής αγάπης πρός τόν συνάνθρωπο στολίζουν έσās και τούς συνεργάτες σας ως τούς ανθρώπους τής συνεχούς θυσίας και τής αδιάκοπης προσφοράς.

Όστόσο τό μήνυμά σας πρός όλους είναι πλέον σαφές:

‘Η αγάπη πρός τό Χριστό, ή αγάπη πρός τούς συνανθρώπους μας είναι τό κλειδί πού άνοίγει τίς πόρτες των Φυλακών και αυτή ή έμπρακτη αγάπη σας **έχει βοηθήσει χιλιάδες συνανθρώπους μας στην Ελλάδα και στό έξωτερικό νά βρουν τό δρόμο πρός τήν έλευθερία.** Αυτή είναι ή εύλογημένη προσπάθεια των Χριστιανών μέ κεφαλή έσās, νά βοηθήσουν αυτούς «**πού δέν αγαπήθηκαν**», νά βοηθήσουν τούς «**ελάχιστους αδελφούς**» του Χριστού, όπως ό ίδιος τούς άποκαλεί, νά βοηθήσουν έμās τούς ύπολοίπους νά συνειδητοποιήσουμε εάν στό πρόσωπο του κάθε κρατούμενου βλέπουμε τόν ‘Ιησού «**έν έτέρα μορφή**», καθώς Χριστολογικά ό κάθε πλησίον μας είναι τελικά ό Χριστός «**έν έτέρα μορφή**». ‘Ο ‘Αββās ‘Απολλώ λέγει: «Είδες τόν αδελφό σου, είδες Κύριον τόν Θεόν σου». Άλλωστε «‘Ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας έλθειν».

Εύχόμαστε τό φωτεινό παράδειγμά σας νά βρεί και άλλους μιμητές, **διότι «τοιούταις θυσίαις εύαρεστεΐται ό Θεός».**

‘Ακολούθησε ό λόγος αγάπης από τόν π. Γερβάσιο, ό όποιος μαζί μέ τίς αναστάσιμες εύχές του προέτρεψε όλους τούς κρατούμένους νά προχωρήσουν στό έξής «**έν καινότητι ζωής**», σέ μιά καινούρια αναστημένη πορεία διώχνοντας μακριά τους όλα τά έμπόδια πού

έμποδίζουν τό Χριστό νά πάρει θέση μέσα στην καρδιά τους καί νά γίνει ὁ μέγας Ἄγαπημένος τῆς ψυχῆς τους. Τούς παρότρυνε νά κόψουν ὀριστικά κάθε σχέση μέ τό θυμό, τόν ἔγωισμό, τή μνησικακία, τή βλασφημία, καί νά γίνουν νέοι ἄνθρωποι, μέ γενναῖο φρόνημα μπροστά στίς προκλήσεις τῶν πειρασμῶν μέ σθεναρή ἀντίσταση ἀπέναντι στό κακό καί μέ ζωντανή πίστη καί θερμή ἀγάπη σ' Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐνώ ἀκόμη ἐμεῖς ἤμασταν ἀμαρτωλοί «ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε», ἐπειδή «αὐτός πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς» (Α' Ἰωάν. 4, 19).

«Ἀναστηθεῖτε, ἀδελφοί μου κρατούμενοι. Ἀναστηθεῖτε μαζί μέ τόν Ἀναστημένο Χριστό καί ἡ ζωή σας ὅλη θά ἀλλάξει. Χωρίς θυμούς καί ἔγωισμούς καί βλασφημίες, τά χεῖλη σας θά ψάλλουν διαρκῶς «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν» καί μαζί του κι ἐμεῖς ἀπό τά μηνύματα τῶν παθῶν μας καί τῶν ἀμαρτιῶν μας».

Στό τέλος, ὅλοι οἱ κρατούμενοι, Ἕλληνες καί ἀλλοδαποί, τσοῦγκρισαν κόκκινο αὐγό μέ τόν π. Γερβάσιο, δίνοντας καί παίρνοντας ἀμοιβαῖα τήν εὐχή τῆς νίκης καί τῆς δόξας: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ», «ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ» ὁ Κύριος. Καί ἐνώ ἡ χορωδία μας ὁμόρφησε μελωδικά τό χώρο τῆς φυλακῆς μέ τά ἀναστάσι-

μα τραγούδια, οἱ κρατούμενοι ἔπαιρναν καί τά δῶρα τῆς ἀγάπης μας, τά ὁποῖα τούς φέραμε ἀπό τή Θεσσαλονίκη. Ὅλοι ἐπέστρεφαν στά κελιά τους μέ ἕνα πλατύ χαμόγελο στό πρόσωπό τους, δείγμα τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐλπίδας πού πήραν ἀπό τήν ἐπικοινωνία τους μέ τούς ἐπισκέπτες, οἱ ὁποῖοι κινουῦνταν μόνον ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γιά τόν ἄνθρωπο, καί μέ κανένα ἄλλο ἐλατήριο.

Κρατούμενη γιά μιά μόνο βραδιά καί πρώτη φορά στή ζωῆ της σέ Κρατητήριο Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, τῆς ὁποίας τήν ὑπόθεση ἔσπευσε καί τακτοποίησε νομικά ἡ ΔΙΑΚΟΝΙΑ μας σέ μιά μόνο μέρα, συγκινημένη βαθιά γιά τήν ἀνέλπιστη βοήθεια, εἶπε:

«Ἄν δέν μπεῖ κάποιος στή φυλακή, δέν μπορεῖ νά καταλάβει τί σημαίνει νά βοηθάει κανεῖς κρατούμενο στήν ἀνάγκη του. Ἐγώ σήμερα κατάλαβα ὅτι τό ἔργο αὐτῆς τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ εἶναι θεϊκό. Πρέπει ὅλοι οἱ Ἕλληνες νά μποῦν μιά νύχτα σέ κελί, γιά νά καταλάβουν τήν ἀξία τοῦ ἔργου τοῦ π. Γερβασίου. Τήν ἐλευθερία μου τή χρωστᾶω στήν ἀγάπη του. Τόν εὐχαριστῶ πολύ!»

ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ ΣΤΟ Κ.Κ.ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Οἱ ἐπισκέπτες τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ στήν εἴσοδο τοῦ Κ. Κρ. Ἰωαννίνων.

Ἀκολουθία «Ὑπέρ τῶν ἐν φυλακαῖς ὄντων» στόν προ-αύλειο χώρο τῆς φυλακῆς.

Κρατούμενοι και επισκέπτες παρακολουθούν την ομιλία του π. Γερβασίου για μία αναστημένη πορεία ζωής.

Ο π. Γερβάσιος με την εξωτερική Φρουρά της Φυλακής.

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ
 νοιάζεται για
 « πᾶν ἔθνος
 ἀνθρώπων ... ὡς
 γένος ὑπάρχο-
 ντες τοῦ Θεοῦ»
 (Πράξ. 17, 26.29).
 Για ὄλους τοὺς
 κρατούμενους,
 Ἕλληνες καὶ
 ἀλλοδαπούς.
 Γιατί ἡ ἀγάπη
 τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀσύνορη. Παγκόσμια. Σταυρωμένη.

3. Στό Κατάστημα Κράτησης Γκέρλα Ρουμανίας (17 Μαΐου 2015)

17 Μαΐου. Κυριακή πρωί. Ὁ π. Γερβάσιος μέ συνεργάτες του εισέρχεται στόν Ἱ. Ν. Ἀπ. Πέτρου καί Παύλου τοῦ **Καταστήματος Κράτησης Γκέρλα**, στήν ὁδόδοξη Ρουμανία, γιά νά συλλειτουργήσῃ μέ τούς ὀρθόδοξους Ρουμάνους ἱερεῖς **π. Ἀδριανό καί π. Ἰωάννη**.

Ἡ Ἐκκλησία κατάμεστη ἀπό κρατουμένους, οἱ ὁποῖοι τακτικά ξεκουράζονται τίς ψυχές τους μέσα στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ μέ τούς ὕμνους καί τίς προσευχές τους. Ἡ χωροδία τῶν Κρατουμένων ἔψαλλε βυζαντινά. **Καί ἦταν κάτι τό ὑπέροχο. Τό μεγαλειώδες.** Σπάνιο φαινόμενο μιά τέτοια ψαλμωδία μέσα σέ Φυλακή. Καί ἡ Θ. Λειτουργία ἔγινε δίγλωσση. Ἑλληνικά καί Ρουμάνικα, ἀφοῦ ὁ Θεός καταλαβαίνει ὅλες τίς γλώσσες τοῦ κόσμου.

Τή Θ. Λειτουργία ἀκολούθησε τό ἱερό κήρυγμα ἀπό τόν **π. Γερβάσιο**, ὁ ὁποῖος **ἀναφέρθηκε στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά ὄλους τούς ἀνθρώπους, τούς ὁποίους δέχεται κοντά του, ἂν κόψουν κάθε σχέση μέ τήν ἁμαρτία καί τό κακό.**

Ὁ Παραδείσιος θά εἶναι γεμάτος ἀπό ἀληθινά μετανοημένους ἁμαρτωλούς. **Γι' αὐτό δέν πρέπει κανεῖς νά χάνει τήν ἐλπίδα του γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς του.** Ὅλοι ἔχουμε ἐλπίδα νά δοῦμε τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί νά γευτοῦμε τήν ἀπέραντη εὐφροσύνη τῆς οὐράνιας πολιτείας μέσα στήν ἀβράδυστη μέρα τοῦ Παραδεί-

σου, ἀρκεῖ τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μας νά εἶναι **μέ μετάνοια καί προσπάθεια νά εἴμαστε ἀρεστοί στό Θεό καί παράδειγμα καλό στούς ἀνθρώπους.**

Καί, ὅπως πάντα καί παντοῦ, ἀκολούθησαν ἔμπρακτες ἐκδηλώσεις ἀγάπης ἀπό τόν π. Γερβάσιο πρὸς τούς ἐκκλησιαζόμενους κρατουμένους μέ προσφορά δώρων πού τούς ξάφνιασαν πολύ. **Βαρυποινίτες κρατούμενοι, ξεχασμένοι ἀπό ὄλους, καί νά εἰσπράττουν ἀγάπη ἀνιδιοτελή ἀπό ἀνθρώπους;** Δέν τό ἔπιανε τό μυαλό τους.

Καί εἶπαν:

«Σοκαριστήκαμε ἀπό αὐτό πού ζήσαμε. Ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνθρώποι πού μποροῦν νά μᾶς ἀγαπήσουν;». Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν, ἀφοῦ ὑπάρχει ὁ Θεός μέ ἀπέραντη ἀγάπη γιά ὄλους. Γιά ὄλους. Χωρίς ἐξαίρεση.

Δόξα τῇ μακροθυμῷ σου, Κύριε!

Τελειώνοντας τήν ἐπίσκεψη ἀγάπης μας στή Φυλακή αὐτή τῶν Βαλκανίων, τά χεῖλη μας ψιθύρισαν τήν **προσευχή τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ: «Κύριε, Μάθε μας νά ἀγαποῦμε αὐτούς πού δέν ἀγαπήθηκαν. Μήν ἐπιτρέψεις πιά νά εὐτυχοῦμε μόνοι μας. Δός μας τήν ἀγωνία τῆς παγκόσμιας δυστυχίας, γιά νά κάνουμε πάντα τό καλό στόν κόσμο».** ΑΜΗΝ.

ΦΩΤΟΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΠΙΣΚΕΨΗΣ ΣΤΗ Φ. ΓΚΕΡΛΑ

Ὁ π. Γερβάσιος μέ τό **Διευθυντή τῆς Φυλακῆς Ἀηλίκων** στήν **Τίργκου-Ὄκνα Ἀνατ. Ρουμανίας** κ. **Δημήτριο Μαρκούτσα**, ὁ ὁποῖος ἦλθε στή **Γκέρλα** **οἰκογενειακῶς**, γιά νά **ἐκφράσει τήν εὐγνωμοσύνη του γιά τήν πολλαπλή βοήθεια τοῦ π. Γερβασίου** στά **«παιδιά του»**. **Τούς νεαρούς κρατουμένους.**

Εὐλογία τοῦ π. Γερβασίου σέ **συνεργατίδα τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ** στή **Ρουμανία.**

*Στιγμιότυπο
από τή Θ. Λειτουργία.*

*Η ὀρθόδοξη πίστη καί ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ
ἐνώνουν τοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανούς
σ' ὄλο τόν κόσμο.*

ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ὁ Ἅγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ»

Τό σύνθημα:

Ἡ ζωή μας εἶναι σύντομη. Ἄς βιαστοῦμε νά κά-
νουμε τό καλό στόν κόσμο.

Ἡ προσευχή:

«Κύριε,
Μάθε μας ν' ἀγαποῦμε αὐτούς πού δέν ἀγαπήθη-
καν. Κάνε μας νά υποφέρουμε μέ τόν πόνο τῶν
ἄλλων. Μήν ἐπιτρέψεις πιά νά εὐτυχοῦμε μόνοι
μας... Δός μας τήν ἀγωνία τῆς παγκόσμιας δυστυ-
χίας καί φύλαξέ μας ἀπό τή λησμονιά τῶν ἄλλων».

Ὁ ὕμνος:

«Τόν ληστήν αὐθημερόν, τοῦ Παραδείσου ἠξίωσας, Κύριε· κάμέ τῷ ξύλῳ
τοῦ Σταυροῦ φῶτισον καί σῶσόν με». (Ἐξαποστειλᾶριο Μ. Παρασκευῆς)

Ἡ εὐθύνη μας:

«Ἄν δέν σωθεῖ ὁ κόσμος, ἐγώ φταίω».

ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά»

Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά», τούς μήνες Απρίλιο-Μάιο, παρουσίασε νέες έκδηλώσεις αγάπης και προσφοράς **στό χώρο τόν όποιο διακονεί έδώ και 38 χρόνια.**

Οι Έλληνες χριστιανοί όρθόδοξοι δέν άπέκαμαν τόσα χρόνια νά συνδράμουν τή διακονία μας μέ τίς προαιρετικές τους συνδρομές, **άκόμα και σέ αυτά τά χρόνια τής οικονομικής κρίσης πού άντιμετωπίζει ή πατρίδα μας.** Έτσι, χάρη στήν έμπρακτη αγάπη τών συνδρομητών μας, συνεχίζει άκώλυτα και ή **ΔΙΑΚΟΝΙΑ** μας νά συμπαραστέκεται ήθικά και ύλικά τήν άπαξιωμένη κοινωνία τών κρατουμένων, **όχι μόνο στήν πατρίδα μας, αλλά και σέ διάφορες χώρες του κόσμου.**

Έτσι, λοιπόν, σέ στενή και θαυμάσια συνεργασία μέ τά Καταστήματα Κράτησης τής πατρίδος μας, άποστείλαμε στά Φιλόπτωχα Ταμεία τών παρακάτω Καταστημάτων τά άντίστοιχα ποσά για τίς μικροανάγκες τών άπόρων κρατουμένων:

1. Φ.Τ. Ε.Κ.Κ. Νέων Βόλου **εύρώ 1.000,00.**
2. Φ.Τ. Κ. Κρ. Ίωαννίνων **εύρώ 1.000,00.**
3. Φ.Τ. Αγρ. Κ. Κρ. Κασσάνδρας
εύρώ 500,00.
4. Φ.Τ. Κ. Κρ. Χανίων **εύρώ 1.000,00.**
5. Φ.Τ. Κ. Κρ. Νιγρίτας **εύρώ 1.000,00.**
6. Φ.Τ. Κ. Κρ. Μαλανδρίνου **εύρώ 1.000,00.**
7. Φ.Τ. Κ. Κρ. Νεάπολης **εύρώ 1.000,00.**
8. Φ.Τ. Κ. Κρ. Πατρών **εύρώ 500,00.**
9. Φ.Τ. Κ. Κρ. Τρικάλων **εύρώ 1.000,00.**
10. Φ.Τ. Ψυχιατρείου Κρ. Κορ/λλοϋ
εύρώ 1.000,00.

Έπίσης ένισχύσαμε ύλικά και οικονομικά τίς παρακάτω περιπτώσεις προσφέροντας:

1. Οίκον. ένίσχυση σέ μεμονωμένους άπόρους κρατουμένους Καταστημάτων Κράτη-

σης Ελλάδος **εύρώ 8.056,00.**

2. Οίκον. ένίσχυση σέ άπόρους Έλληνες Κρατουμένους Φυλακών ξένων χωρών **εύρώ 1.020,00.**

3. Οίκον. ένίσχυση σέ άπόρους Φυγοποιώνους **εύρώ 1.275,00.**

4. Οίκον. ένίσχυση σέ άποφυλακισθέντες άπόρους κρατουμένους **εύρώ 6.830,00.**

5. Οίκον. ένίσχυση σέ οικογένειες άπόρων κρατουμένων **εύρώ 6.112,00.**

6. Οίκον. ένίσχυση σέ άπορους άποφυλακισθέντες Έλληνες Φυλακών ξένων χωρών **εύρώ 350,00.**

7. Δαπάνη συνεργατών Ελλάδος **εύρώ 330,00.**

8. Δαπάνη συνεργατών Έξωτερικού **εύρώ 1.197,00.**

9. Συμβολή σέ έξοδα όδοντοστοιχίας κρατουμένου **εύρώ 300,00.**

10. Άεροπορικά είσιτήρια άνηλίκων παιδιών άπορης κρατούμενης **εύρώ 290,00.**

11. Δαπάνη για άποστολή δεμάτων στίς Φυλακές Ίωαννίνων, Πατρών, Νοσοκομείου Κρατουμένων Κορυδαλλοϋ **εύρώ 6.960,00.**

12. Λοιπά έξοδα **εύρώ 3.680,00.**

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ: εύρώ 45.400,00.

Έξάλλου κατά τήν έπίσκεψη τής ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ μας στό Κατάστημα Κράτησης Ίωαννίνων τήν Πέμπτη τής Διακαινησίμου έβδομάδος, 16 Απριλίου 2015, ό ύπεύθυνος τής ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά», Αρχιμ. π. Γερβάσιος Ίωάν. Ραπτόπουλος, έδωσε συνέντευξη στους Τηλεοπτικούς Σταθμούς Ίωαννίνων **TV1** και **ΒΗΜΑ TV**, στίς Έφημερίδες **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΤΥΠΟΣ** και στήν Έφημερίδα τής Βορείου Ηπείρου, του κ. Θεοδώρου Βεζιάννη, «**ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΙΩΝΑ**».

«ΑΝΤΙ νά καταριέσαι τό σκοτάδι, άναψε ένα κερί».

✠ Θεόδοσε ἐν τῷ Πίῳ Παύλῳ ἀδελφῶν τῆς Ἀγρυμῆ
 ὡς ἀγαπᾷ ἀναστάσιμος

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμ. Γερβάσιε Ραπτόπουλε, τέκνον τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις καὶ ἔλεος ἐφ' ὑμᾶς καὶ εἰρήνη παρὰ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου.

Ἐλάβαμε τό εὐγενῶς ἀποσταλέν λεύκωμα, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν τριακονταεπταετῆ διακονία καὶ προσφορὰ σας εἰς τοὺς ἀδελφοὺς μας, τοὺς ἐν φυλακαῖς ὄντας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς.

Ἡ δύσκολος καὶ ὑλόφρων ἐποχὴ μας εἶναι ἀδυσώπητος καὶ ἀνάλγητος εἰς τὸν πόνον τοῦ πλησίον, καὶ ἐνῶ ὅλη ἡ οἰκουμένη τείνει νὰ γίνει μὲ τὰ σύγχρονα μέσα ἐπικοινωνίας μιὰ γειτονιά, ποτὲ ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε τέτοια ἀποξένωσις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀκόμη καὶ αὐτῶν τῆς διπλανῆς πόρτας.

Εὐχόμενοι ἐκ μέσης καρδίας, ὁ Παντεπόπτης καὶ Δωροεδότης Κύριος νὰ ἐνισχύη καὶ νὰ ἐμπνέη τὴν ὑμετέραν διακονίαν καὶ ἀπονέμοντες ὑμῖν τὴν πατρικὴν καὶ Πατριαρχικὴν εὐλογίαν καὶ ἐναρέσκειαν ἡμῶν, διατελοῦμεν μετὰ πολλῶν εὐχῶν,

Διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης

✠ Θεοδόσιος ἐν τῷ Πίῳ Παύλῳ ἀδελφῶν τῆς Ἀγρυμῆ

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Πόλει
 τῆς Ἀλεξανδρείας
 τῇ 18ῃ Μαΐου 2015

**Πρός τόν άκάματο εργάτη θεραπείας τοῦ ἐν Φυλακαῖς παραγομένου
άνθρωπίνου πόνου,
σεβάσιμον Γέροντα Γερβάσιον Ραπτόπουλον**

Νά ζήσετε, Σεβάσιμε Γέροντα,
μές στῆς ζωῆς τό διάβα
κι ἡ Θεία Χάρις νά σᾶς κερνά
ἀπ' τῆ δική Της κάβα

τό νόμα τῆς Ἀγιότητος, πού
ὄλους χαριτώνει
καί ἡ ἱεροσύνη μυστικά τοὺς
λειτουργοὺς Της τοὺς ἐνώνει.

Ν' ἀφήνετε τῆ φαντασία σας μ'
αὐτό νά ταξιδεύει.

στά ἔσχατα πέλαγα τῆς γῆς πι-
στούς νά ἀλιεύει.

Διανύσατε χιλιόμετρα στά μέρη
τῆς ὑψηλίου,

φθάσατε στά γῆινα ἀπόμακρα,
εἰς τὴν πηγὴν τοῦ ἡλίου.

*Τό καραβάκι μου αὐτό, πού εἶναι τό
ἐννενηκοστό ἔργο τῶν χειρῶν μου, χαρίζεται
στήν Ὑμετέρα ταπεινότητα μετά πολλῶν
εὐχῶν μου.
Παν. Ἀλεξόπουλος*

Μέ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, μέ θεία πανοπλία,
ἀκάματη προσπάθεια νά δώστε θεραπεία

σάν τό γιατρό μέ ἀκουστικά, ἀφουγκραζόμενος τόν πόνο,
δρασκέλισες τίς φυλακές μέ μιὰ ἐλπίδα μόνο.

Σάν περιστέρι γοργόφτερο, σάν ἀστραπή θυσίας,
πέταξες στήν ὑδρόγειο κομίζων εὐλογίας

σέ ἀνθρώπους ζωντανούς-νεκρούς, στόν πόνο βουτηγμένους
κι ἀπό τῆ μοίρα τῆ σκληρῆ ἀνηλεῶς δαρμένους.

Σάν μάννα καί δῆ ἐξ οὐρανοῦ ἔλυσες τά δεσμά τους
κι ἔνωσαν τῆ φλόγα τῆς στοργῆς νά καίει τά σωθικά τους.

Νά δοξαστεῖ ὁ Κύριος, ὁ Πλάστης μας μέ ἔργα!
Σάν Μωσῆς στήν ἔρημο ἐκούναγες τῆ βέργα

τῆς κινητοποιήσεως γιά ἀνεύρεση χρημάτων,
νά βροῦν ἱκανοποίηση χιλιάδες αἰτημάτων

ἀνήμπορων συνανθρώπων μας ἐν φυλακαῖς διαβιούντων,
αὐτῶν τῶν ζωντανῶν-νεκρῶν καί ἐν πολλοῖς νοσοῦντων.

Συγκλονιστικές προσπάθειες καί θεῖες παρορμήσεις,
ἡ δύναμις ἐξ οὐρανοῦ γιά νέες ἐξορμήσεις.

Τόν θεῖο ἐναγκαλισμό ποθεῖ ὁ Γέροντάς μας
καί ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ νά βρίσκεται κοντά μας.

Οἱ ἄποροι οἱ ἐν φυλακῇ εὐχές γι' αὐτόν ἐκπέμπουν,
θεῖα ἀμοιβή τοῦ εὐχονται καί αἴνους ἀναπέμπουν.

Κύριε, προστάτευε αὐτόν καί ἐνδυνάμωσέ τον,
ἀδυναμίες του θεράπευσον, τέλος ἀγίασέ τον.

Τό Πανελλήνιο ἐκσταστικό στά ψυχικά του μεγαλεῖα.
Τῆς εὐαισθησίας χειριστῆς μέ θεῖα ἐργαλεῖα,

στήν ἐσχατιά τῆς χαραυγῆς ἀκούραστα ταξιδεύει,
«μάρτυς ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» τήν πίστη ἀναδεύει.

Στά Φίτζι, στόν Εἰρηνικό, κατέφθασε ἀσθμαίνων,
ξεφόρτωσε τά δῶρα του καί εὐχήθηκε ποιμαίνων.

Ὅργιῶδης ἡ προσπάθεια, ἀσύλληπτα τά ἔργα,
τίς διακηρύξεις τοῦ Χριστοῦ τίς εἶχε σάν μιὰ βέργα,

νά τόν κτυπᾶ, νά τοῦ ξυπνᾶ τά αἰσθήματα φιλανθρωπίας
καί σάν γιατρός φιλόστοργος νά δίδει θεραπείας.

Πηγαία ἡ διάθεση, καρδιά λεονταρίσια
καί τίς ψυχές ἐδρόσιζε σάν τή βρύση τή βουνίσια.

Οἱ Φυλακές ἀνοίχτηκαν στήν τόση εὐσπλαγχνία
καί οἱ θωπεῖες τῆς ψυχῆς ἄγγιξαν εὐτυχία.

Ποινές ἐξαγοράσθηκαν, κρατήσεις μειωθήκαν,
δικαστικά ἔξοδα πληρώθηκαν, εὐχές εὐοδωθήκαν.
Κύριε, ὄπλισε τόν Γέροντα μέ δύναμη ψυχῆς,
γιγάντωσε τήν πίστη του μέ κάλυψη εὐχῆς.

Ἀγάπη ἀπαλή πνοή-ῦμνος εὐαισθησίας
ἰδανικό καί ἀρωγή-ἀληθινῆς θρησκείας.
Συναίσθημα βελούδινο-στοῦ κόσμου τήν πορεία
μοσχοβολία σάν τόν ἀνθό-σέ κάθε κοινωνία.

Ἀγάπα τόν πλησίον σου-συγχώρα τόν ἐχθρό σου
πού, ἔστω καί ἄν ἐγκλημάτισε, συγγνώμη, φίλε, δός του.

Ἡ ἀγάπη ἀγαπήθηκε-σάν τή δροσιά στή λάβα
ἄσση μέσ στήν ἔρημο-καί τό λιοπύρι αὔρα.

Εἶναι ἡ ἀγάπη ἤρεμη πνοή στῆς φυλακῆς τή φρίκη,
κλάδος ἐλιᾶς στόν πόλεμο, στούς κρατουμένους λήθη.

Ἡ ἀρωγή σου, Γέροντα, ἐλπίδα πού φεγγοβολᾶ, δροσοσταλιά τοῦ ὄνειρου,
σωσίβια τῶν ἐγκλειστων ναυαγῶν στό χάος τοῦ ἀπείρου.

Παναγιώτης Ἀλεξόπουλος
πρ. Διευθυντής Φυλακῶν Πάτρας, ΠΑΤΡΑ

Ένας πατέρας προσεύχεται

«Κύριε, κάνε μας καλύτερους γονείς.

Δίδαξέ μας να καταλαβαίνουμε τα παιδιά μας.

Νά ακοῦμε ὑπομονετικά ὅ,τι ἔχουν νά μᾶς ποῦν καί νά ἀπαντᾶμε εὐγενικά, ὅταν μᾶς ρωτοῦν.

Προφύλαξέ μας ἀπό τόν κίνδυνο νά φερόμαστε ἀπότομα. Βοήθησέ μας νά μήν πληγώνουμε τά αἰσθήματά τους, νά μήν τραυματίζουμε τή φιλοτιμία τους, νά μήν τὰ τιμωροῦμε σέ ὦρες ἐξάψεως καί θυμοῦ.

Φώτισέ μας νά τὰ νουθετοῦμε μέ ἡρεμία καί πραότητα καί σέ κάθε στιγμή νά τὰ ἐμπνέουμε μέ τό παράδειγμά μας. Κάνε μας νά παραβλέπουμε τά μικρά καί ἀσημαντα σφάλματα τῶν παιδιῶν μας καί βοήθησέ μας νά κοιτάζουμε τά προτερή-

ματά τους καί τά καλά ἔργα πού κάνουν.

Δώσε μας τήν κατάλληλη λέξη γιά ἕναν δίκαιο ἔπαινο. Βοήθησέ μας νά τὰ συμπα-

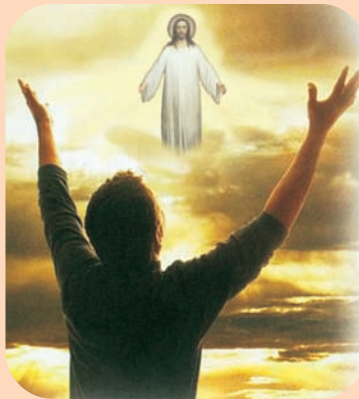
ραστεκόμαστε, νά τούς φερόμαστε ὅπως ταιριάζει στήν ἡλικία τους καί νά μήν ἔχουμε ὑπερβολικές ἀπαιτήσεις ἀπό αὐτά.

Νά τὰ βοηθᾶμε στήν πραγμάτωση ὅλων τῶν καλῶν τους ἐπιθυμιῶν. Κάνε μας καλούς καί δίκαιους, συνετούς καί κοινωνικούς. Κάνε μας νά εἶμαστε ἀγαπητοί καί νά τὰ προσφέρουμε ἕνα ἀληθινό χριστιανικό παράδειγ-

μα.

Κάνε τέλος μέ τή ζωή μας καί ὄλες τίς ἐκδηλώσεις μας, νά τούς δείχνουμε τόν δρόμο πού ὀδηγεῖ σέ ΣΕΝΑ». Ἀμήν.

(Ἀπό τό Διαδίκτυο)

«Δέν ὑπῆρξε ποτέ μεγαλύτερο ἔγκλημα κατά τῆς ἀνθρωπότητος ἀπό τήν Τέταρτη Σταυροφορία. Ὅχι μόνο προξένησε τήν καταστροφή ὅλων τῶν θησαυρῶν τοῦ παρελθόντος, τούς ὁποίους τό Βυζάντιον εἶχεν εὐλαβικῶς ἀποθηκεύσει, καί τόν θανάσιμον τραυματισμόν ἑνός πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκόμη ἐνεργός καί μέγας, ἀλλά ἦτο ἐπίσης μιά γιγαντιαία πολιτική ἀνοησία... εἶχε καλλιεργήσει ἔντονο μῖσος μεταξὺ Ἀνατολικῆς καί Δυτικῆς χριστιανοσύνης. Οἱ ἀφελεῖς ἐλπίδες τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου III καί οἱ αὐτάρεσκοι κομπασμοί τῶν Σταυροφόρων, ὅτι εἶχαν τερματίσει τό σχίσμα καί εἶχαν ἐνώσει τήν Ἐκκλησία, ποτέ δέν ἐξεπληρώθησαν. Ἀντιθέτως ἡ βαρβαρότης των ἄφησε μίαν ἀνάμνησιν πού ποτέ δέν θά τούς συγχωρεθῇ...»

(Σέρ Στήβεν Ράνσιμαν, «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΩΝ» Τομ. 3ος, σελ. 130-131, ἔκδ. 1951)

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΡΕΒΕΝΩΝ Κυρίου Κου ΔΑΒΙΔ

«Εγώ ειμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν» (Ιω-
άν. 10, 14) (=Εγώ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλός καὶ γνωρίζω τὰ δικά μου πρόβατα, καὶ τὰ δι-
κά μου πρόβατα μὲ ἀναγνωρίζουν)

Ὁ προκείμενος στίχος τοῦ Ἁγ. Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη εἶναι λόγος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖο ἀνέφερε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Αὐτός ἦταν ὁ ποιμένας Ἰησοῦς. Γνώριζε καὶ γνωρίζει τὸ καθένα ἀπὸ τὰ λογικά του πρόβατα, δηλαδή τούς πιστούς του χριστιανούς. Ἄλλὰ κι αὐτοὶ οἱ πιστοὶ του μαθητές καὶ μαθήτριες, αὐτὰ τὰ λογικά πρόβατα γνωρίζουν, πιστεύουν καὶ λατρεύουν τὸ Σωτήρα τους ποιμένα.

Ἐνας ἄλλος ποιμένας εἶναι καὶ ὁ νέος μας Ἐπίσκοπος κ. κ. ΔΑΒΙΔ, τὸν ὁποῖο «ἔδωκεν» ὁ Θεός, μέ τίς ψήφους τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στήν Ἐκκλησιαστική Περιφέρεια τῶν Γρεβενῶν. Ἐτσι, ὅπως ἀποφαίνεται ὁ Ἁπ. Παῦλος: **«Καὶ αὐτός ἔδωκε τούς... ποιμένας... πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ»** (Εφεσ. 4, 11-12). Αὐτός, λοιπόν, ὁ Χριστός, ἔδωσε τούς πνευματικούς ποιμένες, μέ σκοπὸ νὰ καταρτίζουν πνευματικά τούς χριστιανούς τῆς Θεόσωστης Ἐπαρχίας τους καὶ νὰ ἐπιτελοῦν τὸ ἔργο τῆς διακονίας μέ τὸ ὁποῖο οἰκοδομεῖται τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Μέ ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς εὐθύνης του, ὁ Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ.κ. ΔΑΒΙΔ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζει κόπο, ταλαιπωρία καὶ ιδιαίτερα τὸ κρῦο τοῦ περασμένου χειμῶνα στὰ ὄρεινά Γρεβενά, μέ χωριά-Ἐνορίες νὰ βρίσκονται στίς πλαγιές τῆς ἱστορικής Πίνδου, κυκλοφόρησε πρόγραμμα ἐπισκέψεων σέ ὅλες τίς Ἐνορίες τῆς Ἐπαρχίας του, μέ

*Ὁ Μητροπολίτης Γρεβενῶν
κ.κ. Δαβιδ*

λήξη τῶν συνεχῶν περιοδειῶν του τὸ Πάσχα τοῦ 2015! **Ἐνα πρόγραμμα διάρκειας ἑξι μηνῶν!** Ξεκίνησε τὸ πρόγραμμα αὐτὸ λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν πανηγυρική, ιδιαίτερη, ἰδιαίτιστα χρονικά τῶν ἐνθρονίσεων Μητροπολιτῶν ἐνθρόνισή του στοῦ Μητροπολιτικό θρόνο τῶν Γρεβενῶν, μέ τὸν ἀντίλαλο ἀκόμη τοῦ· **«Ἐσεῖς βουνά, βουνά τῶν Γρεβενῶν...»**, πού ἐπαιξαν βιολιά καὶ κλαρίνα τῶν Γρεβενῶν, σέ ἔνδειξη

μεγάλης χαρᾶς γιὰ τὸ πανηγυρικό γεγονός τῆς ἡμέρας, 12 Ὀκτωβρίου 2014, ὥστε οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές νὰ ἀφήσουν **ἄφωνο καὶ συγκινημένο τὸν Ἅγιο Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς πατρίδος μας, τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον Κον ΙΕΡΩΝΥΜΟΝ.**

Ἐπιβεβλημένη ἡ διακονία αὐτὴ τοῦ νέου Ἐπισκόπου. Ἐπρεπε νὰ γνωρίσει ὅλους τούς χριστιανούς τῶν 98 Ἐνοριῶν του καὶ νὰ τὸν γνωρίσουν κι αὐτοί. Κι ἔγινε αὐτὸ ἀφοῦ πρῶτα, τίς πρῶτες ἡμέρες, ἐπισκέφθηκε τίς Ἀρχές τῶν Γρεβενῶν καὶ τούς εὐλόγησε στοῦ ἔργου τους, καθὼς καὶ ὅλα τὰ Σχολεῖα, καὶ ἔγινε παντοῦ δεκτός μέ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό. **Τὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τίς ἐπισκέψεις του πολλά.** Καὶ στὰ Γρεβενά, καὶ στήν ὅλη Ἐπαρχία Του. Μαθητῆς τῆς Α' Γυμνασίου,

μετά τήν ἐπίσκεψη καί ὁμιλία τοῦ Ἐπισκόπου στοῦ Γυμνάσιο, τόν ἀκολούθησε στήν ἐξοδο καί τοῦ εἶπε: «**Σεβασμιώτατε, νά πηγαίνετε καί στά χωριά καί ὄχι μόνο σέ μᾶς... Καί ὄχι μόνο μιά φορά!**» Μιά εὐσεβῆς χριστιανή εἶπε στόν Μητροπολίτη: «**Σεβασμιώτατε, εἴσθε μεγάλος κλέφτης. Δέν προλάβετε νά ρηθεῖτε στά Γρεβενά καί κλέψατε τίς καρδιές ὄλων τῶν Γρεβενιωτῶν!**»

Γιά νά προλάβει, μέχρι τήν Κυριακή τῶν Βαΐων, νά ἐπισκεφθεῖ ὅλα τά χωριά, συνδύαζε τήν ἴδια μέρα 3-4 χωριά τελώντας Προηγιασμένη Θ. Λειτουργία στό ἕνα, Εὐχέλαιο στό ἄλλο, Παράκληση στό τρίτο, Ἀκολουθία Χαιρετισμῶν στό τελευταῖο. **Καί πέτυχε τόν ἄθλο!** Ἐπισκέφθηκε ὅλη τήν Ἐπαρχία του, μέχρι καί τούς οἰκισμούς μέ δύο-τρεῖς κατοίκους μόνο!

Καί τό ἑσπέρας;

Τό ἑσπέρας, ἄν καί ἐπέστρεφε στά Γρεβενά κατάκοπος καί νηστικός, ἐξομολογοῦσε στόν Ἰ. Μητροπολιτικό Ναό **μέχρι τά μεσάνυχτα**. Πολλοί οἱ ἐξομολογούμενοι! **Σπάνιο φαινόμενο**. Στήν περίπτωση αὐτή λές ἤ δέν λές τόν στίχο: «**Τοιοῦτος γάρ ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερέυς;**» (Εβρ. 7, 26). Χωρίς ὡστόσο νά παύει νά εἶναι «ὄσιος, ἄκακος». Πιστεύω ὅτι ὁ Μητροπολίτης κ. ΔΑΒΙΔ δέ θά διαψεύσει τίς προσδοκίες κανενός πιστοῦ τῆς Ἐπαρχίας Του. Καί αὐτό, γιατί γνωρίζω τόν ἐκκλησιαστικό ἄνδρα.

Καί οἱ ἐκδηλώσεις στά χωριά;

Τήν πρώτη του ἐπίσκεψη τήν ἔκανε στό χωριό Ἐλεύθερο, ἀπό τό ὁποῖο, χωρίς νά τό γνωρίζει, καταγόταν ὁ μικρός μαθητής τοῦ Γυμνασίου, πού τοῦ ζήτησε νά πηγαίνει καί στά χωριά. Τόν εἶδε καί στήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ὁ Μητροπολίτης καί χάρηκε. Οἱ δέ σκηνές πού ἀκολούθησαν στό χωριό Ἐλεύθερο, ὅπως τό ἴδιο, σχεδόν, καί σέ ὅλα τά χωριά, ἦταν τό κάτι ἄλλο. Οἱ χριστιανοί δέν ἄφηναν νά φύγει ὁ Μητροπολίτης τους.

Τόν ἤθελαν ὅλοι δικό τους.

Ἦφθασαν νά τόν πιάνουν ἀπό τό ράσο,

γιά νά μή τούς φύγει.

Σκηνές πολύ συγκινητικές!

Αἰώνιο Ράσο τῆς φυλῆς μας! Πάντα ἦσαν δεμένο μέ τόν Ἕλληνα Ὀρθόδοξο χωρίς διάκριση. Γιατί αὐτό τό ράσο πού σήμερα εἶναι ἀπαξιωμένο ἀπό κάποιους «προοδευτικούς» διανοητές ἢ ψευτοδιανοητές, κράτησε τήν ἐθνική συνείδηση ἀκέραιη **400 χρόνια** καί **500 χρόνια** στήν Ἡπειρο, Μακεδονία καί Θράκη!

Ἐξάλλου εἶναι χαρακτηριστικό καί τό τηλεφώνημα Γρεβενιώτισσας πού μένει στήν Ἀθήνα στόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γρεβενῶν: «**Σεβασμιώτατε, Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ πού ἐπισκεφθήκατε καί τό ὄρεινό χωριό μου. Πολλά χρόνια εἶχε νά δεῖ Δεσπότη.**»

Ὁ Ἅγιος Γρεβενῶν ἔχει μιά ἀπλότητα. Ἔνα ταπεινό φρόνημα. Εἶναι ἐργατικός καί εὐχάριστος. ἔχει τό χάρισμα τῆς ἐπικοινωνίας σέ μεγάλο βαθμό. **Ἀγαπᾷ νά εἶναι πάντα ἀνάμεσα στό λαό.** Ἔτσι ἐξηγεῖται καί τό γεγονός ὅτι κάθε Παρασκευή πού γίνεται λαϊκή ἀγορά στά Γρεβενά, **ὁ καλός ποιμένας τῶν Γρεβενῶν εἶναι ἐκεῖ**. Ἀνάμεσα στούς πωλητές καί ἀγοραστῆς δίδοντας τήν πατρική του εὐλογία ἀπλόχερα **στά λογικά του πρόβατα. Στά ἀγαπημένα του πνευματικά παιδιά**. Εἶναι ἐκεῖ μέ ὅλη του τήν καρδιά. Καί νοερά σέ ὅλα τά χωριά. Ἐκεῖ στά Γρεβενά, γιά τά ὁποῖα εἶπε: «**Ἦρθα νά πεθάνω καί νά ταφῶ στά Γρεβενά.**»

Σεβασμιώτατε, Ἄγιε Γρεβενῶν,

*Μείνετε γιά πάντα Ἐπίσκοπος. Μείνετε ἕνας πατέρας ἀπλός, στοργικός καί ἕνας «Σίμων Κυρηναῖος» στόν κάθε ἠθικά καί πνευματικά πληγωμένο πιστό πού δοκιμάζεται στή ζωή του. Μείνετε ἕνας «παρεστῶς» **κάτω ἀπό τούς σταυρούς τῶν παιδιῶν σας** πού Σᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Ἰησοῦς, **τό «γλυκύ ἔαρ» τῶν ψυχῶν μας. Καί νά φέρετε μιά ἀνοιξη Θεοῦ στά Γρεβενά Σας.***

Ἀρχιμ. Γερβάσιος Ἰω. Ραπτόπουλος

Διάκονος τῶν Κρατουμένων

(Αἰμιλιανός-Γρεβενῶν)

ΥΠΟΘΗ ΠΡΟΓΟΝΙ

ΙΒ΄

Άκαταπόνητη δραστηριότητα (γ)

Μεριμνούσε και εργαζόταν για όλα τα θέματα μόνος κοπιάζοντας νυχθημερόν. Συνήθιζε να σηκώνεται πολύ πρωί και να εργάζεται από τις 5 τα ξημερώματα ως τις 10 το βράδυ σχεδόν αδιάλειπτα. Μόνο μετά το λιτότατο δείπνο του έβγαине πεζός για έναν περίπατο, αλλά και σ' αυτό το διάστημα προσπαθοῦσε κάτι να διορθώσει, κάποιον να ένθαρρύνει, κάποια κακή κατάσταση να θεραπεύσει.

Πολύ συχνά έπισκεπτόταν αϊφνίδια όλα τα γραφεία, για να διαπιστώσει αν οι υπάλληλοι έκτελοῦν τά καθήκοντά τους. Πρώτος όμως έδινε ο ίδιος τό παράδειγμα μέ τήν άκαταπόνητη εργατικότητα του και τή θαυμαστή λιτότητα και άφιλοκέρδειά του. Ός όρο άπαράβατο είχε τό να άποφεύγει καθετί τό περιττό. Η τροφή και τά ένδύματά του άποτελοῦνταν από ποσότητα και ποιότητα όση ήταν άρκετή για να διατηρεϊ τις δυνάμεις του και να προφυλάγεται από τις καιρικές μεταβολές. Ακόμα και όταν ο γιατρός του τόν συμβούλεψε να βελτιώσει τήν τροφή του, γιατί από τήν υπερβολική εργασία

είχε άδυνατίσει πολύ, άπάντησε: «Τότε μόνο θα βελτιώσω τήν τροφή μου, όταν θα είμαι βέβαιος ότι δέν υπάρχει ούτε ένα Έλληνόπουλο πού θα πεινάει».

Δύο φορές ή Συνέλευση ψήφισε να δίνεται ένα σεβαστό ποσό ως μισθός στον Κυβερνήτη. Καί τις δυο φορές άρνήθηκε λέγοντας: «Άποστρέφομαι τό να προμηθεύω στον έαυτό μου τις άναπαύσεις τής ζωής πού προϋποθέτουν τήν εύπορία, ένω βρισκόμαστε άνάμεσα σε έρείπια, περικυκλωμένοι από πλήθος ανθρώπων βυθισμένων σε έσχατη άμηχανία... Έλπίζω ότι όσοι από σās συμμετέχουν στην κυβέρνηση θα γνωρίσουν μ' έμένα ότι στις παρούσες περιπτώσεις όσοι βρίσκονται σε δημόσια ύπουργήματα δέν είναι δυνατό να παίρνουν μισθούς άνάλογους μέ τόν βαθμό του ύψηλου ύπουργήματός τους και μέ τις έκδουλεύσεις τους, αλλά οι μισθοί αυτοί πρέπει να αναλογοῦν ακριβώς μέ τά χρηματικά μέσα τά όποια έχει ή κυβέρνηση στην έξουσία της».

Ένδεικτικό τής άκατάπαυστης δραστηριότητας του Καποδίστρια είναι και τό γεγονός ότι δέν άφησε να πάει χαμένη ούτε μία στιγμή και στο διάστημα πού δέν είχε αναλάβει άκόμη τά καθήκοντά του. Ένώ βρισκόταν στην Άγκώνα τής Ίταλίας, περιμένοντας να στείλουν οι Εύρωπαϊκές Δυνάμεις καράβι για να τόν μεταφέρει στην Ελλάδα, έγραψε παντοῦ ζητώντας βοηθήματα για τήν Ελλάδα. Περιμάζεψε πολλά έλληνόπουλα όρφανά ή άπροστάτευτα, πού περιφέρονταν στη Δύση και τά έγκατέστησε, άλλα στο

ΚΕΣ ΚΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

έλληνικό εκπαιδευτήριο της Τεργέστης, άλλα στη Γενεύη, άλλα στην Άγκωνα και όπου άλλοι μπορούσε. Φρόντισε επίσης να καλέσει Έλβετούς στρατιωτικούς, για να διδάξουν στους Έλληνες τη χρήση των όπλων και την πειθαρχία, για να μπορέσει να δημιουργηθεί τακτικός στρατός. Παράλληλα κάλεσε από την Άγκωνα και έναν γεωπόνο, για να καλλιεργήσει στην Ελλάδα την πατάτα και να μπορέσει να θρέψει έτσι τους πεινασμένους Έλληνες.

Η δραστηριότητα του Κυβερνήτη δεν έπαυσε, ούτε καν μειώθηκε, και όταν ακόμη οι ευρωπαϊκές Δυνάμεις εξέλεξαν στα 1830 τον Λεοπόλδο του Σάξ-Κοβούργου ως βασιλέα της Ελλάδας. Είναι ένδεικτικό ότι ενώ είχε ήδη γίνει ανεπίσημα γνωστή η εκλογή του Λεοπόλδου, ο Καποδίστριας αγωνιζόταν να εξασφαλίσει δάνειο πολλών εκατομμυρίων φράγκων για την Ελλάδα. Γιατί ο Κυβερνήτης δεν έργαζόταν για την ατομική του προβολή, παρά μόνο για τό καλό της «φιλιτάτης» του πατρίδας.

Έν κατακλείδι: Κανένας πολιτικός της νεότερης Ελλάδας δεν αντιμετώπισε κι ούτε θ' αντιμετώπισει ποτέ την τραγικότητα της κατάστασης που βρήκε ο πρώτος Κυβερνήτης της χώρας. Γιατί εκείνος παρέλαβε στην κυριολεξία τό χάος για να τό μετατρέψει σε κράτος. Και τό κατόρθωσε. Μέ την ακαταπόνητη εργατικότητα του. Μέ τόν λιτότατο τρόπο της ζωής του. Μέ την αφιλοκέρδειά του και κάτι περισσότερο. Μέ τό πνεύμα

της
θυ-
σίας,
που
χρω-
μάτι-
ζε όλη
του τη
ζωή. Όχι
μόνο δέν
πήρε ούτε
όβολό από τόν
νόμιμο μισθό του,

Ι. Καποδίστριας
άλλά διέθεσε και την ατομική του περιουσία μέχρι όβολου για να ανακουφίσει τούς πάσχοντες συμπατριώτες του, για να θρέψει και να μορφώσει τά πεινασμένα παιδιά της Ελλάδας.

Όλες αυτές οι αρετές όμως πήγαζαν από τό κεφαλόβρυσο της βαθιάς πίστεώς του στό Θεό· στόν προσωπικό Θεό της όρθόδοξης Ρωμοσύνης. Αυτές ήταν οι ρίζες του Καποδίστρια. Και τά θαυμαστά του έπιτεύγματα, οι γλυκόχυμοι καρποί του.

Αν σήμερα μάς λείπουν παρόμοιοι καρποί, άς μή ψάχνουμε δικαιολογίες. Γιατί είναι άδιανόητο μέ τό ένα χέρι να ξεριζώνουμε τά ιερά και τά όσια της φυλής μας και να πριονίζουμε τόν κορμό της εθνικής μας παράδοσης, και μέ τό άλλο να περιμένουμε τό ξεριζωμένο και πριονισμένο αυτό δέντρο να δώσει καρπούς.

M.E.

Γιά νά μίν ξεχνᾶμε!...

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ:

«Πρός δόξαν τοῦ Γένους, θυσίαν τελῶ!...

Ἡ Απόφαση τῆς Ἐξόδου γράφτηκε τό πρωί τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου, μέ τούς στοχασμούς τῶν καπεταναίων καί τῶν προεστών τοῦ Μεσολογγίου. Τή διατύπωση ἔκανε ὁ **Ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ** καί ὑπαγόρευε στό Γραμματέα Νικόλα Κασομούλη. Τό κείμενο μοιράστηκε καί γνωστοποιήθηκε στά στέκια τοῦ λαοῦ. **Ὁ γέρο-Καψάλης, ὡς ἡλικιωμένος καί μέ κινησιακό πρόβλημα, δέν θά ἀκολουθοῦσε στήν Ἐξοδο.** Κατανόησε ὅμως ὅτι μπαίνοντας οἱ Τοῦρκοι στό Μεσολόγγι δέν θά ἄφηναν ζωντανούς ὄσους θά εὔρισκαν. Τό σπίτι του διέθετε καί μαρουταποθήκη. Κάλεσε ἀμέσως ὄσους δέν θά ἀκολουθοῦσαν τήν Ἐξοδο νά πάνε στό σπίτι του γιά νά ἀνατιναχθοῦν. Πράγματι, ἀργά τό βράδυ σάν ἔφτασαν κοντά στό σπίτι του οἱ

Τοῦρκοι, πρόβαλαν ἀξιώσεις **νά τούς παραδοθοῦν οἱ γυναῖκες** καί οἱ ἄνδρες ἄοπλοι νά βγοῦν φωνάζοντας **«νά ζεῖ ὁ Ἀλλάχ».** Τότε ὁ γέρο-Καψάλης, μέ σύμφωνη γνώμη τῶν 400 συντρόφων του, φώναξε: **«Πρός δόξαν τοῦ Γένους, θυσίαν τελῶ»!** Πρὶν ὅμως πυροδοτήσῃ τήν μαρουταποθήκη, ξαναφώναξε σάν προσευχή: **«Μνήσθητί μου, Κύριε».** Ἡ ἀνατίναξη σκότωσε Τούρκους καί Ἕλληνες. Ἡ φλόγα, ὅμως, φάνηκε ἀπό τά παραπλέοντα Ἑλληνικά καί Βρετανικά πλοῖα τοῦ Ἰονίου. **Ἔτσι πέρασε τό μήνυμα τῆς θυσίας τοῦ Μεσολογγίου στήν Εὐρώπη.**

*Νικόλαος Σπ. Βούλγαρης
Καθηγητής Θεολογίας
Πρ. Δήμαρχος Ἰ.Π. Μεσολογγίου*

Ο ΑΓΙΟΣ

§9

«Γι' αυτό σās λέω, παιδιά», κατέληγε με θέρμη ο ἅγιος, «ἡ πιό μεγάλη ἄμαρτία καί ἡ πιό χαζή εἶναι ἡ ἀπελπισία. Γιατί κανείς ν' ἀπελπιστεῖ; Ὅ,τι κι ἄν ἔκανε, τόν καθαρίζει ἡ μετάνοια κι ἡ ἐνοχή του γίνε-ται χαρά. Εἶναι μαῦρος; Γίνεται ἄσπρος σάν τό χιόνι, ὅπως λέει κι ὁ Δαβίδ. Εἶναι κακοῦργος; Γίνεται ἅγιος. Νά, νά σās τό πῶ μ' ἕνα παράδειγμα νά τό θυμᾶστε: τί εἶναι ὅλη ἡ ἄμαρτία πού μπορεῖ νά κάνει ὁ ἄνθρωπος; **Κάρβουνο κάρβουνο ἀναφτό.** Καί τί ναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ; **Ὡκεανός. Ρίξτε τό κάρβουνο μέσ στόν ὠκεανό. Θά σβήσει, θά χαθεῖ.**»

«Εἶδατε, κύριε Ἐπιθεωρητά;», φιθύρισε συγκινημένα ὁ κυρ-Χρῆστος.

«Εἶδα, Χρῆστο, καί νά πιστέψω δέν μπορῶ. Πρώτη φορά μου μοῦ συμβαίνει αὐτό. Κάθονται σάν κοριτσάκια τοῦ παρ-θυναγωγείου βρέ κι ἀκοῦν. Κοίτα ἐκεῖ, δί-πλα στόν ἅγιο, ἐκεῖνο τό γίγαντα μέ τό σκουφί· μέ τά ἀχτένιστα μαλλιά καί μέ τά γένεια. Κλαίει βρέ! Ἔχει πλαντάξει στό κλάμα αὐτός!».

«Ποιόν λέτε; Νά δῶ!», ἔκανε ὁ φύλακας καί τέντωσε τό λαιμό νά δεῖ καλύτερα. «Ἄ, ὁ Ζερβός... ὁ «ὑποτακτικός!».

«Ὁ Ζερβός!», ἀναφώνησε ὁ ἐπιθεωρη-τής, «ὁ λήσταρχος μέ τά ριφιφί! Δίκιο ἔχεις, αὐτός εἶναι. Ἐδῶ τόν φέρανε κι αὐτόν;».

«Μή φοβᾶσθε, κύριε Ἐπιθεωρητά», γέ-λασε ὁ φύλακας, «αὐτός εἶναι ὅπως λέει ἡ παροιμία: «Σκυλί πού γαβγίζει, δέ δαγκῶ-νει». Ὅλο ἀγριοφωνάρες καί θυμούς, μά μέσα του εἶναι εὐαίσθητος καί τρυφερός σάν τό μωρό. Θυμώνει καί λές πῶς θά χα-λάσει ὁ κόσμος μά εἶναι σάν τό μπου-μπουνητό· κάνει ἕνα «μπάμ» στόν οὐρανό κι ὕστερα τίποτα. Νά, δέν τόν βλέπετε τῶ-

ρα; Κλαίει! Συγκινήθηκε!».

«Παράξενα μοῦ τά λές, βρέ Χρῆστο. Δη-λαδή ἄν κατάλαβα καλά, μέ δαύτους δέ θά ἔχουμε κανένα πρόβλημα.»

«Πρόβλημα; Μπά, δέ νομίζω! Ὅσο εἶναι ὁ ἅγιος ἐδῶ, μπορεῖτε νά κοιμᾶσθε ἥσυχα. Κι ἀπ' ὄσο ξέρω, θά ναι καμιὰ δεκαριά χρόνια ἀκόμα, ἐκτός ἄν τόν βγάλουνε νω-ρίτερα λόγῳ καλῆς διαγωγῆς.»

«Καί δέ μου λές; Αὐτός ὁ «ἅγιος» γιατί βρίσκεται ἐδῶ; Τί ἔκανε; Αὐτός φαίνεται ἡμερος, γλυκός, ὅπως τό λές. Φεγγοβολοῦν τά μάτια του.»

«Αὐτό ἀναρωτιόμουν κι ἐγῶ, κ. Ἐπι-θεωρητά. Τί ἔκαμε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Καταδικάστηκε γιά φόνο ἐν βρασμῶ ψυχῆς. Ἀγάπησε, ἔμαθα, μιὰ κοπελιά, σάν ἦτανε παιδί, καί σκότωσε τόν ἄντρα της. Κακιὰ στιγμή, κύριε Ἐπιθεωρητά!».

«Κακιὰ στιγμή, πραγματικά!», ἔκαμε σκεφτικά ὁ Ἐπιθεωρητής. «Κρίμα τόν ἄνθρωπο! Τόν ἀκοῦς καί σύ βλέπω, Χρῆ-στο.»

«Ὅπωςδήποτε, κύριε Ἐπιθεωρητά. Κά-θε μέρα!».

Γύριζαν στά κελιά τους ἥσυχα. Τώρα ἡ μέρα θά κυλοῦσε πιό εὐχάριστα. Ἡ ἡμε-ράδα τῆς ψυχῆς, ἡ γλύκα πού τούς ἀφησε ὁ ἅγιος, τούς ἄνοιξε τήν ὄρεξη. Μπουκῶ-νανε τό στόμα τους καί χωρατεύανε.

Μονάχα ὁ Ζερβός δέν ἄγγιξε τό γεῦμα του. Ἀνακάτωνε μέσα στό πιάτο τίς πατά-τες σιωπηλά καί κάθε λίγο καί λιγάκι ξε-φυσοῦσε ἀνασηκώνοντας τούς φαρδιούς ὤμους του: «Ἄχ!... Ἄχ, Θεέ μου!».

Ὁ ἅγιος τόν παρατηροῦσε καί περίμενε. Τόν ἤξερε τό φίλο του. Ὁ Ζερβός δέν μπο-ροῦσε νά κρατήσῃ ὥρα πολλή μέσ στήν ψυχῆ του κάτι πού τόν πῆζε. Πάλευε νά

* Ἀπό τό βιβλίον τῆς Μαρίας Παστουρματζῆ, Φιλολόγου, «Ο ΑΓΙΟΣ».

σιωπήσει μά ύστερα από ώρα έλεγε 'κείνο τό χαρακτηριστικό **«Βρέ, άγιε» και λυνότανε.**

Σήμερα βέβαια ή σιωπή του βάσταξε περισσότερο. Σουρούπωσε· έκαμε ό άγιος έσπερινό. Έπεσε ή νύχτα· έκαμε απόδειπνο, χαιρετισμούς, πέσαν νά κοιμηθοϋν.

Μά ό Ζερβός στριφογυρνούσε στό κρεβάτι του γκρινιαζοντας:

«Κρεβάτι είναι αυτό; Οϋτε χέρια νά βολέψεις, οϋτε πόδια. Για νάνους τό φτιάξα-νε!».

Τέλος απόκαμε και ξάπλωσε ανάσκελα, πάλι άναστενάζοντας.

«Βρέ, άγιε», έκαμε μετά από λίγο, αυτή ή ιστορία πού μάς είπες σήμερα, μέ τό ληστή... κι άπότομα σταμάτησε.

«Ναί», τόν ενθάρρυνε ό άγιος.

«Καλά τό είπες. **Μεγάλο κρίμα θά 'καμε και τόν σταυρώνανε. Σίγουρα θά 'χε σκοτώσει άνθρωπο άπάνω στή ληστεία του, σίγουρα· άλλιώς γιατί νά πει τό «μνήστητι»;**

«Δέν ξέρω, Ζερβό. Έτσι τό είπα. Δέ γράφει στό Εϋαγγέλιο άν σκότωσε άνθρωπο».

«Έτσι ήταν, άγιε. Άκου με έμένα, ξέρω έγώ. Άχ, άναστέναξε μέ πίκρα, σάν έμένα θά 'τανε αυτός ό δόλιος· σάν έμένα».

«Τί λές, βρέ Γιάννη; Σκότωσες ποτέ σου έσύ άνθρωπο; Έσύ μόνο ληστείες έκανες».

«Άχ, άγιε», ξεφύσηξε και πάλι ό Ζερβός. «Δέ μέ ξές καλά. Δέ σου τό είπα οϋτε και σε σένα. Σέ ντρεπόμουνα. Μά τώρα δέ βαστάω άλλο. Δέ μπορώ. **Ναί, σκότωσα και άνθρωπο. Ναί άγιε, ό Ζερβός είναι φονιάς», έκαμε έπίσημα, «όπως ό άδελφός σου», άπόσωσε και μία χαρακιά πόνου του άλλoίωσε τό πρόσωπο.**

Ό άγιος κοίταξε μέ προσοχή αυτόν τόν πονεμένο μορφασμό. Η εϋαισθησία του φίλου του, σκέφτηκε, είχε παραμορφώσει τίς πραγματικότητες.

«Τί λές βρέ; Σύνελθε!»., τόν μάλωσε. «Σου είπα για τόν άδελφό μου κι άρχισες νά φαντάζεσαι. Σέ τάραξα, Ζερβό».

«Όχι, όχι, άγιε. Κάτσε νά τά πάρουμε

άπό τήν αρχή. Νά σου τά πω μέ τή σειρά, νά καταλάβεις», άπάντησε ό Ζερβός τώρα πío ήρεμος. «Λοιπόν έγώ, όπως τό ξέρεις, έκλεβα· κι άν δέν έκλεψα, άγιε...». Σώπα-σε για λίγο και τά μάτια του πήραν μία έκφραση όνειροπόλα και σχεδόν νοσταλγική. «Μεγάλες δουλειές, Βασίλη! Που νά σου τά λέω! Έμένα πού μέ βλέπεις, ξέρεις πόσες τράπεζες έχω ληστέψει; Οϋτε μία οϋτε δυό· **δεκαπέντε· ναί, δεκαπέντε καταστήματα!** Ήμουν ό φόβος και ό τρόμος τους. Σκάβαμε λαγούμια όλόκληρα κάτω άπ' τή γή και σερνόμουν από κάτω σάν τό φίδι. Αυτοί φτιάχνανε πόρτες, βάζανε συναγερμούς, στήνανε κάμερες, **πληρώνανε φρουρούς νά μήν μπει μέσα ό Ζερβός και τσούπ!** νά σου ό Ζερβός μέσ στά κονάκια τους βγαλμένος άπ' τή γή. **Και τά ταμεία άδειαζαν· και άντε πιάσ' τον τόν Ζερβό μετά, άμα μπορείς!**

Μεγάλα πράγματα σου λέω! Έπαγγελματικά! Τό ίδιο και στά πλουσιόσιπτα. Ξέρω τό Κολωνάκι σπίτι-σπίτι. Μονάχα εκει χτυπούσαμε· τούς πλούσιους· ποτέ τήν έρημη τή φτωχολογιά οϋτε καν τούς μικρομεσαίους, τούς αστούς. Τό 'χα αρχή μου αυτό: **Μονάχα τράπεζες, όπου οί πλούσιοι μαζεύουν τά λεφτά τους ή τά σπίτια τους, πού ζοϋνε σάν σείχιδες. Ποτέ δέν πήρα από φτωχό.** Αυτή ήτανε αρχή μου άπαράβατη. Κι ή δεύτερη: ποτέ νά μήν πειράξω άνθρωπο οϋτε φτωχό οϋτε πλούσιο, κανέναν. Η ζωή και ή ύγεία, έλεγα, είναι πράματα ιερά κι ανήκουν σ' όλους. Δέ θά μολέψω έγώ τά χέρια μου μ' αυτά. Και πρόσεχα. Νά φανταστείς, μία φορά είπανε οί δικοί μου νά αρπάξουν ένα γεροντάκι, μεγαλοβιομήχανο, και νά ζητάνε μετά λύτρα άπ' τά παιδιά του. «Καλή δουλειά», λέγανε, «Μεγάλα κέρδη, λίγος κίνδυνος». Μά έγώ, μόλις τό άκουσα, φοβήθηκα. «**Τί λέτε, μωρέ;**», άγριεψα, «**και νά μου μείνει έμένα ό παππούς στά χέρια και νά καίγομαι μία ζωή όλόκληρη; Μήτε νά τό τολμήσετε! Είδαλλιώς θά σάς δώσω έγώ ό ίδιος στήν αστυνομία, κι άς μέ πιάσουνε**». Λούφαξαν άπ' τό φόβο τους, γιατί μέ σκιαζονταν πολύ κι έτσι σταμάτησα εκεινή τήν παλαβομάρα τους». (Συνεχίζεται)

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

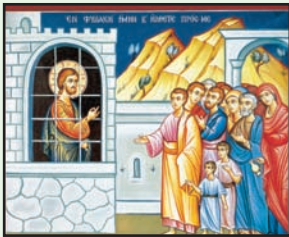
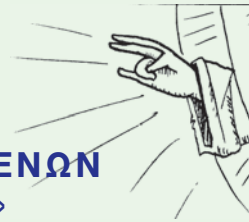
ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο Άγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ»

ΤΗΛ. 23920-22252 καί 25866, ΦΑΞ 23920-25.391, 23920-25.478

Τ.Θ. 10 147, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

e-mail: Info@diakonia-filakon.gr

Ἵπέρ τῶν ἐν φυλακαῖς ὄντων καί τῶν διακο-
νούντων αὐτοῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

(Αἴτηση ἱερέως)

«Ἐν φυλακῇ ἤμην, καί ἤλθετε πρός με» (Ματθ. 25, 36)

Ἡ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ» πληρώνει στό Δημόσιο Ταμεῖο μέρος μικροποινῶν πού ἐξαγοράζονται καί ἀποφυλακίζονται ἄμεσα ἄποροι κρατούμενοι. Ἀπό τό 1978 ἀποφυλακίσθηκαν **15.801** ἄποροι μικροποινίτες κρατούμενοι. Καί ἀποφυλακίζονται σχεδόν κάθε μέρα ἕνας-δυό κρατούμενοι ἢ καί περισσότεροι, μέ προσωπική μας ἐπιστολή στά χέρια τους τήν ἡμέρα τῆς ἀποφυλακίσεως, πού ἀποτελεῖ ἕνα χαιρετισμό ἀγάπης πρός αὐτούς καί μία πρόσκληση γιά τήν ἀρχή μιᾶς νέας ζωῆς μέσα στήν κοινωμία.

* * *

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 40).

* * *

Ἵρες περισυλλογῆς...

«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοί ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5, 7).

Καί ἡ ὅποια συνδρομή γιά ἀποφυλάκιση ἀπόρων κρατουμένων εἶναι κι αὐτή ἐπίσκεψη στή φυλακή.

ΣΤΕΙΛΕΤΕ τόν ὀβολό σας, ὅπως ἡ χήρα τοῦ Εὐαγγελίου μέ τό δίλεπτο, στή διεύθυνση: **Ἀδελφότητα «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»**, Τ.Θ. 10 147, 541 10 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, μέ τή σημείωση γιά τή Διακονία Φυλακῶν ἢ **ΚΑΤΑΘΕΣΤΕ** τόν ὀβολό σας στούς παρακάτω Λογαριασμούς Τραπεζῶν:

1. Ἐθνική Τράπεζα Ἑλλάδος: 217/296145-82.

IBAN: GR5001102170000021729614582-SWIFT CODE (BIC): ETHNGRAA

2. Τράπεζα Πειραιῶς: 2200-5200-070510-348

IBAN: GR16 0172 2000 0052 0007 0510 348 BIC:PIRBGRAA

BENEFICIARY: ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ - ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΩΝ

μέ τή σημείωση ὁ καταθέτης **νά μᾶς στέλλει τό ἀντίγραφο τῆς καταθέσεως, γιά νά τοῦ ἐκδίδουμε τή σχετική ἀπόδειξη.**

ΝΕΕΣ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΕΙΣ (Από 20-3-2015)

Νέες αποφυλακίσεις άπορων κρατουμένων καταχωρούμε στή στήλη μας. Νέους «ελάχιστους αδελφούς» (Ματθ. 25, 40) του Χριστού μας. Η αγάπη όλων των συνδρομητών της **ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ο Άγιος Ληστής του Γολγοθά»**, της Άδελφότητας **«Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»**, άνοιξε και πάλι τις πόρτες των Φυλακών, για να γυρίσουν στα σπίτια τους, ελεύθεροι πιά, συνάνθρωποί μας που παρέμεναν εκεί για λίγα χρήματα, που οι ίδιοι δέν είχαν να πληρώσουν.

Α\Α	Α΄ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ	ΚΡΑΤΟΥΜ.	ΕΥΡΩ
1.	Άγιά Χανίων:	Άγροτικό Κατάστημα Κράτησης	1 323,00
2.	Άθινα:	Πλημμελειοδικείο	1 100,00
3.	Αυλώνας:	Ε.Κ.Κ. Νέων	3 800,00
4.	Θεσσαλονίκη:	Έφετείο	2 500,00
5.	Θεσσαλονίκη:	Κατάστημα Κράτησης	2 394,00
6.	Θεσσαλονίκη:	Πλημμελειοδικείο	1 300,00
7.	Θεσσαλονίκη:	Πρωτοδικείο	5 1.770,00
8.	Θεσσαλονίκη:	Πταισματοδικείο	1 280,00
9.	Κορυδαλλός:	Κατάστημα Κράτησης	7 2.000,00
10.	Κώς:	Κατάστημα Κράτησης	1 80,00
11.	Λαμία:	Ύπην. Έπιμ. Κοινωνικής Άρωγής	5 1.544,00
12.	Λάρισα:	Κατάστημα Κράτησης	1 205,00
13.	Μαλανδρίνο:	Κατάστημα Κράτησης	1 345,00
14.	Ναύπλιο:	Κατάστημα Κράτησης	14 960,00
15.	Τίρυνθα:	Άγροτικό Κατάστημα Κράτησης	1 200,00
16.	Τρίκαλα:	Κατάστημα Κράτησης	1 300,00
ΣΥΝΟΛΟ:		47	10.101,00

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ: ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΘΕΝΤΕΣ: 15.801